

PEKKA ERVAST

Ajatuksen
ja
käden
parantava
voima

Kristosofinen
Kirjallisuusseura
ry

AJATUKSEN JA KÄDEN
PARANTAVA VOIMA

RUUSU-RISTI-KIRJASTO N:o 19

Ajatuksen ja käden parantava voima

Helsingin esitelmiä syksyllä 1923

pitinyt

Pekka Ervast

Kolmas painos
Näköispainos I painoksesta

Kristosofinen Kirjallisuusseura ry
Tampere 1991

ALKUSANAT

Kustannusosakeyhtiö Tietäjä julkaisi Pekka Ervastian kirjan Ajatuksen ja käden parantava voima ensimmäisen painoksen v. 1924. Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura ry otti kirjasta toisen painoksen v. 1980. Nyt valmistuva kolmas painos on näköispainos ensimmäisestä.

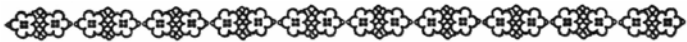
Kirjan ensimmäisen painoksen takakannen teksti ansaitsee tulla toistetuksi, koska siinä luonnehditaan niin hyvin kirjan sisältöä: »Ajatuksen ja käden parantava voima ei saisi puuttua kenenkään aikaansa seuraavan ihmisen, saatikka totuuden etsijän kirjahyllyltä. Se ei ole iso teos, mutta sitä sisältörikaampi. Siinä puhutaan kristillisestä tieteestä, psykoanalyysista y.m. uudenaikaisista parannusmenetelmistä, kuten Coué'n itseparannustavasta. Siinä puhutaan lääketieteen kehityksestä hypnotismin ja suggestionin alalla. Siinä puhutaan okkultistein tutkimuksista elonvoiman ja haamu-ilmiöiden mysterioista. Esitettyjen aiheiden vaikeataajuisuus ei ole tehnyt kirjaa vaikeaksi tajuta. Helposti sitä lukee, ja sen ylevä henki on mieltä virkistävä ja rauhoittava.»

Helsingissä 5. helmikuuta 1991

Kristosofinen Kirjallisuusseura ry

Painettu Karisto Oy:n kirjapainossa
Hämeenlinna 1991

Digitalisoitu näköispainos 2006

I.

TERVEYS JA SAIRAUS.

Niin kauas kuin osaamme nähdä ihmiskunnan historiassa taaksepäin, on ihmiskunta tuntenut terveyden ja sairauden vastakohdat; mutta terveys on aina ollut sen mielestä luonnollinen tila, sairaus sitä vastoin poikkeuksellinen, josta oli päästävä mitä pikemmin, sitä parempi. Kuitenkin voimme selvästi huomata, että ihmiset ovat kahdelta eri näkökannalta lähestyneet tätä sairauden probleemia.

Useimmille ihmisille on sairaus ollut vain käytännöllinen kysymys, häiriö, josta oli vapauduttava. Nämä ihmiset ovat ainoastaan pyrkineet saavuttamaan takaisin terveytensä eivätkä ole välittäneet siitä, mistä sairaus erikoisena enemmän kuin yleisenäkään ilmiönä on saanut alkunsa. Toiselta puolen on pitkin ihmiskunnan historiaa ollut semmoisia ihmisiä, jotka ovat ihmetelleet, että sairautta on olemassa, jotka ovat kysyneet sairauden syytä yleensä ja jokaisen yksityisen taudin syytä erikseen. Nämä ihmiset ovat panneet alulle lääketieteellisen katsantotavan ymmärtäessään, että kullakin taudilla on syy, joka on saatava selville, jotta sairauskin voitaisiin

poistaa. Lääkärit eivät yleensä ole olleet filosofeja, jotka kysyisivät sairauden metafyyssillisiä syytä, vaan he ovat tyytyneet tutkimaan kunkin taudin eri syytä. Ja sitä mukaa, kuin ovat ratkaisseet jonkun taudin käytännöllisen syyn, ovat pystyneet sitä parantamaan. Lääketieteellinen parantaminen on täten pitkin matkaa perustunut puhtaasti empiirisiin, kokemusperäisiin havaintoihin, ja vasta meidän aikanamme on siitä yritetty tehdä synteettistä tiedettä, yhtenäistä järjestelmää, vaikka lienee tunnustettava, ettei siinä suhteessa vielä olla pitkällä. Kun tämän vuosisadan alussa liikuin Ruotsissa, vakuutti eräs ruotsinmaalainen lääkäri minulle, että lääketiede ei vielä ollut järjestetty tiede, kaikki oli pimeässä hapuilemista ja kokeilemista. Ei oltu vielä keksitty mitään yleisiä lakeja, joiden mukaan sairauksien arvoitus todellisesti ratkaistaisiin. En ollut kompetentti mitään lausumaan, vaan tyydyin tohtorituttavani väitteeseen.

Mutta vaikka lääketiede lääketieteenä olisikin vasta alussa, niin ettemme suinkaan umpimähkään saata siihen luottaa, on kaikissa tapauksissa tunnustettava sen ansio. Ajattelematon on semmoinen arvostelu, jonka voi kuulla muutamien luonnonparantajien taholta, että lääketiede on vain myrkyttämistä, se on toisen taudin poistamista, mutta toisen synnyttämistä. Semmoinen arvostelu unhoittaa virallisen lääketieteen suuret käytännölliset saavutukset esim. kirurgian ja haavojen parantamisen alalla.

Ihmiskunta, kuten sanottu, on aina ollut sillä kannalla, että terveys on ihmisen luonnollinen tila, sairaus poikkeuksellinen ja luonnoton. Sentähden henkisesti voimakkaimmat ihmiset ovat aina ajatelleet, että yksilön

elämän onni ei saata olla riippuvainen siitä, että jotkut ihmiset tulevat lääkäreiksi, keksivät tautien syitä ja oppivat parantamaan; jos ihmisen elämän onni ja tarkoitus on riippuvainen hänen terveydentilastaan, täytyy tämä terveys olla pysytettävissä taikka voitettavissa takaisin milloin tahansa. Ei yksityinen ihminen saa elämässään olla riippuvainen siitä, että joskus tulevaisuudessa keksitään parannuskeino hänen taudilleen. Yksityisen ihmisen täytyy päästä terveeksi nykyoloissakin.

Onko tämä henkisesti voimakkaiden ihmisten tunnelma missään tullut ilmi? Se on selvästi tullut ilmi ihmiskunnan uskonnollisessa elämässä. Niin pitkälle kuin menemme taaksepäin ihmiskunnan historiassa ja tutkimme uskontoja, on niissä ratkaistu sairauden probleemi aivan erikoisella tavalla. Uskonnoissa on asetettu sairaus yhteyteen ihmisen erehdysten ja syntien kanssa. Jos ihminen on huono sisällisesti, voi hän olla sairas ruumiillisestikin. Jos ihminen parantuu sisällisesti, hän voi parantua ruumiillisestikin. Tämä on ollut kuin salainen viisaus kaikissa uskonnoissa. Jokainen ihminen tullessaan uskonnolliseksi tuntee, että hän tulee sisällisesti terveeksi. Kun ihminen hengessään näkee totuuden eli pääsee yhteyteen Jumalansa kanssa, kuten sanotaan, silloin hän tuntee tulevansa terveeksi sisässään. Sitä ennen hän oli sielussaan sairas, hän kaipasi selvyyttä elämän arvoituksissa, pelastusta pahasta, harmoniaa keskellä ristiriitoja, mutta nyt hän tuntee itsensä terveeksi. Hän on kuin uudestisyntynyt ihminen.

Eräs Mestari on sanonut: »En ole tullut terveitä parantamaan, vaan sairaita.» Uskonnollinen elämä on

aina ollut siinä, että se on pelastanut ihmisen sisäisestä sairaudesta, vapauttanut hänen sielunsa disharmonisesta tilasta. Ja mikä siitä on ollut seurauksena? Kaksi vaihtoehtoista asiaa. Todellisesti uskonnollinen ihminen tultuaan sielullisesti terveeksi on tullut ruumiillisesti terveeksi myös. Jos ei heti, niin vähitellen. Sairaus on hänen ruumiistaankin poistunut. Hänen ruumiinsa on ihmeellisellä tavalla vahvistunut. Se on muuttunut, tullut terveeksi. Tämä on toinen mahdollisuus.

Toinen mahdollisuus on se, että ihminen tullessaan sisäisesti terveeksi, on huomannut ruumiinsa ylen heikoksi. Hänen ruumiissaan on esim. orgaaninen vika, tai se on muuten niin heikko, ettei ole ajateltavissa koskaan täydellistä ruumiillista terveyttä. Tuo uskonnollisesti uudestisyntynyt ihminen jää siis edelleen ruumiillisesti sairaaksi, vaikka hänen sielunsa on terve. Mikä silloin on ero hänen sairautensa ja jonkun tietämättömän ihmisen sairauden välillä? Ero on siinä, että herännyt ihminen kantaa sairautensa mielellään. Hän ottaa sen vastaan Jumalalta. »Jumala tahtoo, että minä olen tällä tavalla heikko ja sairas, se on minun karmani, se on minun ristini», hän sanoo. Hän on iloinen keskellä sairautta. Se on hänelle onnen lähde. Hän kiittää siitä Jumalaa.

Vanhoissa uskonnoissa ja mysteriolaitoksissa, jotka edustivat aikansa korkeinta sivistystä, oli aina niillä ihmisillä, jotka olivat pappein asemassa, huolena yksilöiden terveys. Onhan kaikille tunnettu esim. »temppeliuni». Vanhoissa uskonnoissa oli temppeli kaikkien mielestä pyhä paikka, jossa oli liikkeellä suuria, jumalallisia voimia. Kun ihminen sairastui, tuotiin hänet temppeeliin. Papit määräsivät ajan, jolloin hänet sai

sinne kantaa; usein se oli illalla. Temppeleissä hän sai nukkua, ja silloin — niinkuin sanottiin — jumalat paransivat hänet hänen nukkuessaan. Herätessään unestaan hän olikin terve, Samaten muinaisessa Egyptissä — varsinkin määrättyinä juhlapäivinä, mutta muutenkin — tuotiin sairaita kulkueessa sfinksin luo. Heidät asetettiin sfinksin jalustalle. Siellä heidän ei tarvinnut kauan olla, ennenkuin nousivat terveinä ylös. Ymmärrämme nämä ihmeperannukset, kun otamme huomioon, että temppelein tai sfinksin alapuolella ja sisällä oli suuri holvi, krypta, johon mysteriopapit kokoontuivat ja jossa he suorittivat erikoisia maagillisia seremonioita taikka rukouksissaan — »manauksissaan», kuten vanhat suomalaiset sanoisivat — päästivät käsiään nostamalla parantavan voiman käsiensä kautta ylöspäin sairaiden luo. Sillä tavalla sairaut paranivat. Tämä ohimennen sanoen, palaamme myöhemmin kyseessä olevaan parantamistapaan, joka tietenkin oli okkultista laatua.

Tässä vain tahdoin teroittaa mieleen, miten yksinkertaisesti uskonnoissa on ratkaistu terveyden ja sairauden kysymys. Sairaus on saatava pois, ja ihmiskunnan on tultava terveeksi. Parannus on tapahtunut inhimillisen ajatuksen ja tahdon voimalla, jota parantajat ovat itsessään kehittäneet tai synnynnäisenä lahjana omistaneet. Siinä vieressä on lääketiedettä harjoitettu, mutta lääketiede on kiivennyt vuorta ylöspäin, askel askeleelta, ikäänkuin etsijä, joka ponnistaa, jota vastoin uskonto on ollut kuin voittaja, jonka lähestymistä rummut ennustavat, torvien äänet toittavat.

Vaikka tämä ennen kaikkea koskee vanhoja uskontoja, emme näin ollen saa ihmetellä, että kristikunnassakin

on joskus herännyt yksilöissä — jopa joukoissakin — kysymys, eikö uskonto sinään paranna. Joskin pitkin keskiaikaa ja myöhemmin kirkko ja papisto huolehti kykynsä mukaan ihmiskunnan terveydestä ja sairaudesta, oli kuitenkin tieto sinään kadonnut kirkosta ja papistolta; ei se ymmärtänyt eikä osannut parantaa ihmiskuntaa sillä tavalla kuin vanhoissa sivistyksissä, missä oli muinaisajan mysterioita vielä. Tiedämme päinvastoin, että kun kirkko koetti noudattaa vanhoja okkultisia traditsioneja, turvautui se useimmiten petokseen, jos kohta katolisessa kirkossa saattoi silloin tällöin olla joku ihmeitä tekevä paikka tai esine, joka paransi ihmisiä, kuten meidän päivinämme Ranskassa Lourdes'in lähde, jossa on jumalanäidin pyhä kuva ja jossa on tapahtunut paljon parannuksia.

Protestanttisissa maissa emme tunnusta katolilaista mystiikkaa, olemme täällä »tieteellisellä» kannalla, joka luonnollisesti on kiitettävää itsessään, mutta olemme unohtaneet, että uskonto ja uskonnollinen elämä ovat luonteeltaan dynaamisia, perustuen psykologiisiin voimiin ihmisen sielussa. Olemme eläneet ilman ihmeitä ja pyhiä paikkoja, se on kaikki muka itsepetosta ja taikauskoa taikka humbuugia. Ja niin uskoessamme olemme tehneet itsellemme mahdottomaksi tulla osallisiksi korkeamman luonnon ihmeistä.

Tästä kaikesta huolimatta on silloin tällöin ollut joku yksilö protestanttisissakin maissa, joka on kysynyt itseltään: »eikö kristinusko parannakaan ihmisiä?» Kun hän on tutkinut evankeliumia, niinkuin protestanttisissa maissa on lupa, on hän huomannut, että kristinuskon suuri perustaja, Jeesus Natsarealainen, »vaelsi ympäri ja paransi». Hän paransi sairaita, jotka kärsivät jos

minkälaisia ruumiillisia vammoja ja tuskia, sokeita, kuuroja, mykkiä, halvatuuta, spitalitautisia y.m., hän paransi mielisairaita (riivatuita), hän oli suuri lääkäri ja auttaja. Tietysti protestanttisissa maissa on huomautettu tämän johdosta, että Jeesus oli ainoa laatuaan, hän oli Jumalan Poika, siksi hän saattoi parantaa yli-luonnollisella tavalla. Se oli hänen elämäntehtävänsä, mutta kukaan muu ei semmoiseen kykene.

Eräs pieni amerikkalainen tyttö sai kuulla sunnuntai-koulussa, että Jeesus Kristus paransi sairaita sanomalla vain: »Nouse, ota vuoteesi ja käy.» Pikku Marie oli 10-vuotias. Kotimatalla hän ajatteli pientä siskoaan, joka oli sairaana tuhkarokossa ja jota hän suuresti rakasti. Kotiin tultuaan kiirehti hän isän luo ja pyysi: »Sano minulle heti, isä, millä tavalla Jeesus paransi sairaita.» Isä kauhistui ja vastasi totisena: »Rakas lapsi, kuinka minä sitä tietäisin? Ei kukaan tiedä sitä, Jeesus oli ainoa, joka osasi sitä tehdä. Älä sitä ajattele.» Mutta tyttö ihmetteli itsekseen, kuinka oli mahdollista, että Jeesus, joka oli niin hyvä, olisi jättänyt meidät niin yksin, ettemme yhtään voisi auttaa toisia. Ja pieni Marie tunsu sielunsa koko voimalla, että koska Jumala oli hyvä, täytyi voida ihmisiä parantaa. Hän juoksi siskon luo, meni sängyn alle ja ajatteli Jumalaa ja huusi sairaalle: »Nouse, ota vuoteesi ja käy.» Sairas, joka makasi kuumeisena vuoteessaan, pelästyi huutoa ja hypähti sängystään. Isä tuli sisään ja ajoi kymmenvuotiaan ihmeparantajan ulos. Mutta sama tyttö rupesi aikuisena tutkimaan näitä asioita ja on nykyään teosofisessa maailmassa tunnettu henkilö (Mrs. Marie Russak-Hotchner).

Tuo oli kuvaava tapaus siitä, miten protestanttisissa

maissa ajatellaan. Emme siis saa ihmetellä ihmisiä, jotka kysyvät: onko oikein ajatella, että Jeesus Kristus oli ainoa, joka paransi? Ei se voi olla oikein, sillä evankeliumista näkyy, että Jeesus Kristus sanoo: »Menkää ja parantakaa, ajakaa ulos pahoja henkiä ihmisistä.» Jeesus nimenomaan sanoo opetuslapsille: »Teidän pitää tehdä, mitä minä olen tehnyt — ja vielä suurempia tekoja kuin minä.» Markuksen evankeliumissa on kohta, jossa sanotaan: »minun nimessäni he ajavat ulos perkeleitä, puhuvat uusilla kielillä, poistavat käsin käärmeitä, ja jos juovat jotakin kuolettavaa, ei se vahingoita heitä; he panevat kätensä sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi.» Apostolien elämästä kerrotaan, että he olivat monenlaisissa vaaroissa ja aina pelastuivat. He paransivat sairaita käskemällä ja käsien päälle panemisella.

Kristinuskon alkuunpanija näytti esimerkkiä siitä, miten ihmisen pitää olla, kun hän on Isän Jumalan yhteydessä, ja hän nimenomaan sanoi: »Teidän pitää olla niinkuin minä.» Kun lukee evankeliumia ja näkee tällaisia lauseita ja ohjeita ja selityksiä, tulee kieltämättä kysyneeksi itseltään: »Missä on sitten kristin-usko ja kristikunta? Eihän ole olemassa kristikuntaa, ei niitä, jotka Jeesusta Kristusta seuraavat! Ei tapahdu mitään ihmeitä tässä n. s. kristikunnassa. Sairauksia sattuu joka päivä, ihmiset tulevat hulluiksi, vuosi vuodelta huononevat terveydeltään. Missä on kristikunta, missä on kristinuskko?»

Ja kuitenkin alkuperäisessä kristinuskossa on vielä selvemmin puhuttu sekä sielun että ruumiin terveydestä kuin muissa uskonnoissa. Vanhoissa uskonnoissa tehtiin yleensä ero papiston ja kansan välillä, pidettiin

salassa tiedot ja voimat, oli ainoastaan joitakuuta ihmisiä ja paikkoja, jotka saattoivat tehdä ihmeitä, parantaa ja auttaa. Mutta eikö kristinuskossa ole toisin? Onhan aivan kuin evankeliumissa Jeesus Kristus sanoisi: »Nyt on tullut toinen aika, nyt teidän kaikkien täytyy tehdä ihmeitä, parantaa ja auttaa toisia.» Voisimme todellakin kysyä: eikö kukaan ole tätä oivaltanut? Eikö tämä asia ole herättänyt kenessäkään erikoista huomiota?

Mutta tehdessämme tämän kysymyksen, saamme myös vastauksen. Todella viime vuosisadalla, joka monessa suhteessa oli merkillinen, koska se avarsi ja kehitti ennen kuulumattomalla tavalla sivistyneen maailman äyllistä näköpiiriä, oli myös ihmisiä, jotka rohkeasti kävivät käsiksi kristinuskon ydintotuuksiin. Syntyi liikkeitä kristikunnassa, jotka ottivat lähtökohdakseen edellä esittämämme käsityskannan. Niihin merkillisiin liikkeisiin meidän täytyy kiinnittää huomiomme, ja ennen muita tulee meidän omistaa muutamia hetkiä niin sanotulle kristilliselle tieteelle, *christian science* 'lle.

Kaikki lienevät kuulleet siitä ihmeellisestä rouvasta, mrs. Mary Baker Eddy'stä, joka oli tämän liikkeen perustaja ja pää, hänestä, joka oli melkein kaikkien kannattajiensa palvomisen esineenä. Tämä ihmeellinen nainen kuoli v. 1910, ja oli silloin 90 vuoden vanha. Hän asui viimeisinä aikoinaan linnassaan Amerikassa, suojeltuna, yksinään. Hänen kannattajansa pitivät häntä melkein kuin Jumalan-äitinä. He ajattelivat, että hän oli Kristuksen vieressä jonkinlaisena jumalallisena olentona. Hän itse luonnollisesti torjui tällaisia taikauskoisia ajatuksia ja varoitti niistä kuin Jumalan pilkasta ainakin. Mutta samalla hän tunsu itsensä niin

erikoiseksi ja kummalliseksi, että saattoi kirjoittaa itsestään pojalleen: »Minä elän tässä aivan enkelin elämää, puhdasta, epätsekästä elämää ja teen työtä teidän kaikkien puolesta.» Hänen kannattajansa eivät uskoneet, että hän saattaisi kuolla, he uskoivat, että hän oli voittanut kuoleman. Sentähden ei uskallettu ilmoittaa heti hänen kuolemastaan, se jäi joksikin aikaa epävarmaksi asiaksi.

II.

CHRISTIAN SCIENCE.

Ajatuksen parantavasta voimasta emme oikeastaan saata puhua kristillisen tieteen yhteydessä, sillä mrs. Mary Baker Eddyn perustama liike ei sano parantavansa suorastaan ajatuksen voimalla, sillä tavalla, kuin esim. eräässä lähellä olevassa liikkeessä ajatusta käytetään parantavana voimana. Kuitenkin on hyvä ensin heittää silmäys kristilliseen tieteeseen, koska se tavallaan on ensimmäinen varsinainen liike, joka meidän aikana otti hengen voimia käytäntöön parantavassa tarkoituksessa.

Jotta saisimme mahdollisimman selvän kuvan tästä kristillisestä tieteestä, *Christian Science*'sta*), täytyy meidän katsella sitä kahdelta näkökannalta. Se nim. ei ole ainoastaan käytännöllistä parantamista, vaan se on ennen kaikkea elämän filosofiaa. Ja hyvä on, jos tästä liikkeestä puhuessamme luomme lyhyen silmäyksen sen alkuhistoriaan.

*) Lue: kristjän säiens.

Kuten tiedämme, esiintyi Parisissa 1780-luvulla, siis vähää ennen Ranskan suurta vallankumousta, eräs itävaltalainen lääkäri, tohtori Franz Anton Mesmer. Tämä tri Mesmer oli kuin elävä ihme. Hän herätti Parisissa mitä suurinta huomiota, ja hänen esiintymisensä oli silloiselle maailmalle käsittämättömän salaperäinen. Hän paransi sairaita, mutta ei vanhalla tavalla, vaan milteipä yliluonnollisin keinoin. Sairaot tulivat hänen luokseen, saivat istua vastaanottosalissa mukaviin tuoleihin, jotka olivat asetetut kehään liuossekoituksen sisältävän ammeen ympäri. Heidän siellä jonkun aikaa istuttuaan, tuli tri Mesmer huoneeseen. Hän, tri Mesmer, oli joskus puettuna merkilliseen, keskiaikaista noitaa tai alkemistia muistuttavaan pukuun. Hänen paljas esiintymisensä vaikutti voimakkaasti sairaihin. Hän kulki toisen luota toisen luo, kosketti heihin ja antoi kunkin käteen pienen metallisauvan, jonka toinen pää oli ammeen liuoksessa. Sairaot tunsivat merkillistä vaikutusta ruumiissaan, he joutuivat kuin pois suunniltaan. Mikä heistä vaipui uneen, mikä rupesi huutamaan tai itkemään, mikä nauramaan. Tuli merkillisiä kohtauksia, sairaat ihmiset eivät ollenkaan osanneet hillitä mielenliikutustaan ja liikkeitään. Jonkun ajan kuluttua toinen toisensa perästä rauhoittui ja parani.

Tärkeintä ja merkillisintä oli tietysti, että sairaat paranivat. Voimme hyvin ymmärtää, mihin huutoon joutui Mesmer, ihmetohtori. »Oletko sinä käynyt ihmetohtorin luona? Jos olet heikko rinnastasi tai jos sinulla on mitä muita kipuja tahansa, mene tri Mesmerin luo.»

Tri Mesmer selitti keksineensä uuden voiman, jota

hän nimitti animaaliseksi magnetismiksi. Se piilee ihmisessä, ja lääkärissä heränneenä se vaikuttaa parantavasti. Kukaan ei voinut kieltää, että parantava voima lähti Mesmeristä itsestään. Kuitenkin hän vakuutti, ettei hän ollut yliluonnollinen olento. Hän uskoi, että sama voima oli kaikissa ihmisissä, vaikka se hänessä oli herännyt, niin että hän saattoi sitä käyttää ihmisiä parantaakseen.

Tiedämme historiasta, että Ranskan tiedeakademia kuningas Louis XVI:n kääskystä ryhtyi tutkimaan Mesmerin keksintöä. Se ei kuitenkaan tutkinut Mesmeriä itseään, vaan erästä hänen oppilastaan, tohtori d'Esilon'ia ja hänen aikaansaamiaan ilmiöitä. Vaikka kuninkaallinen komissioni näki yhtä ja toista, tuli se kuitenkin siihen loppupäätökseen, ettei animaalista magnetismia ollut olemassa; tohtori Mesmer oli petkuttaja. Miten sairaat olivat parantuneet, sitä ei komissioni ottanut selittääkseen. He sanoivat, että enimmäkseen ne eivät olleet todellisia sairaita, vaan luulosairaita, joita mielikuvitus yhtä helposti paransi. Parisin yleisö tiesi, että Mesmer oli parantanut todellisia sairaita, mutta tiedeakademian tuomio jäi, ja lääkärit eivät ottaneet tutkiakseen Mesmerin harha-oppia. Ainoastaan jotkut yksityiset tutkijat, enimmäkseen maallikoita, jotka huomasivat itse omaavansa tuota magneetista voimaa jatkoivat Mesmerin työtä. Semmoisia Mesmerin oppilaita olivat markiisi de Puységur ja parooni du Potet. Mutta heidän tutkimuksensa ei vaikuttanut mitään viralliseen tieteeseen. Virallinen tiede kulki omia teitään, pitkiä vuosikymmeniä kului, ennenkuin Mesmerin maine puhdistui.

Tri Mesmerillä oli muuan ranskalainen oppilas, Charles

Poyen, joka matkusti Amerikkaan, asettuen New Yorkiin asumaan. Hän ryhtyi parantamaan ihmisiä samalla tavalla kuin Mesmer ja piti luentoja asiasta. New Yorkissa eräs herra P. Quimby innostui Poyen'in kokeisiin. Quimby huomasi, että hänellä myös oli luonnostaan parantava voima ruumiissaan. Hän rupesi sitä kehittämään ja käyttämään. Hän tulikin sangen eteväksi, nimitti itseään tri Quimbyksi ja toimi kauan tunnettuna mesmeristi-lääkärinä, joka paransi panemalla kätensä sairaiden päälle.

Tri Quimby oli myös ajattelija ja filosofi. Hän päätteli itsekseen, että Jeesuksen ihmetytöt olivat tapahtuneet magneettisen voiman välityksellä. Jeesus Natsarealainen oli ollut ensimmäinen suuri magnetisoija ja mesmeristi. Hänen taitonsa oli jäänyt unohduksiin, vaikka kyllä hänen lähimmät opetuslapsensa olivat käyttäneet sitä. Kirkko ei ollut enää moneen vuosi-sataan siitä tiennyt. Vasta tri Quimby keksi nyt uudestaan vanhan kristillisen, Jeesuksen alkuunpaneman parantamistavan.

Tri Quimbyn potilaita oli 60-luvulla mrs. Baker, sittemmin mrs. Eddy. Mrs. Mary Baker Eddy sai siis ensimmäisen herätyksen tri Quimbyltä, kun tämä paransi hänet itsensä jostain taudista. Hän oli ihmeis-sään ja kiitollinen. Hänen huomionsa kiintyi siihen, että tri Quimby käytti raamatun kieltä ja viittasi Jee-sukseen. Sentähden mrs. Baker Eddykin rupesi innok-kaasti tutkimaan evankeliumia.

Nyt voimme huomata mrs. Eddyn suhteen saman ilmiön, joka usein pitää paikkansa henkisten liikkeiden alkuunpanijoiden suhteen, nim. että hän myöhemmin sanoi itse keksineensä kaikki. Hän oli itse muka

saanut kaiken tiedon Jumalalta, kukaan ei ollut hänelle mitään opettanut. Hänen hartaat kannattajansa uskoivat myös alussa niin, ettei hänellä ollut mitään apua tri Quimbystä.

Täytyy kuitenkin historiallisesti tunnustaa, että mrs. Eddy sai herätyksensä tri Quimbyltä. Mutta samalla on ymmärrettävissä, että kun mrs. Eddy ryhtyi tutkimaan raamattua ja harjoittamaan parantamista, puhkesi koko asia uutena esille hänen omasta sielustaan; se oli hänestä kerrassaan omaa, hän tiesi ja tunsii saaneensa kaiken Jumalalta itseltään. Emme niin suuresti ihmettele, että hän kadotti historiallisen silmänsä.

Christian sciencen parantamismetoodin ymmärrämme paraiten Christian sciencen elämänfilosofian valossa. Sentähden tahdomme nyt luoda silmäyksen mrs. Eddyn elämäkatsomukseen, ja siinä suhteessa mrs Baker Eddy kyllä tunnustaa historialliset sukulaisuutensa.

Ensimmäisenä, joka esitti hieman samaa elämänfilosofiaa kuin kristillinen tiede, oli eräs tunnettu englantilainen filosofi George Berkeley, joka syntyi v. 1684 ja kuoli v. 1751. Hän vaikutti piispana Irlannissa ja oli erittäin rakastettu ja kunnioitettu mies aikanaan. Hän kirjoitti useita filosofisia teoksia, joista puhutaan historiassa. Mutta hänen filosofista elämäkatsomustaan pidettiin kauan epäonnistuneena, jonkunlaisena houreena. Vasta viime vuosisadan loppupuolella rupesivat oppineet tutkimaan hänen filosofiaansa. Mrs. Baker Eddy oli siitä saanut paljon herätystä.

George Berkeley oli — niinkuin me voisimme sanoa — merkillisen itämaalainen filosofisessa katsantokannassaan. Hänen kuuluisa teesinsä on: *esse est percipi*, joka merkitsee: olla olemassa on samaa kuin

olla havaittuna, tajuttuna. Hän opettaa: »Ei mitään muuta ole olemassa, kuin tajunnat, tajuavat henget, tajuntakeskukset. Minä olen tajuava henki. Minä tajuan jotain, jota nimitän maailmaksi. Tämä maailma on minun ulkopuolellani. Se on täynnä kaikenlaisia olioita. Ovatko ne olemassa? Eivät. Ne ovat olemassa ainoastaan minun tajunnassani. Minulla ei ole mitään todistuksia siitä, että esim. tämä kateederi on olemassa. Koko sen olemassaolo perustuu aistilliseen havaintoon. Minä näen, kuulen, tunnen, haistan ja maistan, mutta mikään ei ole olemassa, ennenkuin minä sitä tajuan.»

Tämän johdosta kysymme: onhan paljon olentoja, jotka tajuavat ja sen nojalla ovat olemassa, — kuinka siis ei maailma olisi olemassa? Tai jos maailma ja kaikki sen oliot eivät ole olemassa, mitä ne sitten ovat? Kaikki kuitenkin niitä tajuavat. Berkeley vastaa selittäen: »Ne ovat kyllä olemassa, mutta niiden täytyy olla olemassa jossain suuressa tajunnassa, ja missä semmoinen on? Se on Jumalan tajunta. Ne ovat siis olemassa Jumalan tajunnassa.» Hän oli uskonnollinen ihminen, hän oli piispa. Hän sanoi: »Ei mitään muuta ole olemassa kuin Jumala ja ne ikuiset henget, ihmiset, jotka ovat Jumalassa iankaikkisesti. Mitään aineellista todellisuutta ei ole olemassa. Kaikki on vaan aistien havaintoja.»

Piispa Berkeley uskoi itse, että hän filosofiallaan oli näyttänyt, kuinka mahdoton oli materialismi. Hänen aikalaisensa eivät häntä ymmärtäneet, mutta meidän päivinä filosofoidaan tähän suuntaan. Se on vanhaa itämaalaista filosofiaa. Ei ole mitään olemassa aineellisesti. Kaikki aineellisuus on harhaa. Se on vain

olemassa jonkun tajunnassa. Jumala on se suuri tajunta, joka kaikkea ajattelee ja tajuaa, ja me tajuamme ainoastaan Jumalan ajatuksia, sanoo itämaalainen, mitään aineellista ei ole itsessään olemassa.

Toinen, jolta mrs. Baker Eddy otti vastaan paljon inspiratsionia, oli kuuluisa amerikkalainen essayisti Emerson, jonka kirjoja on ilmestynyt suomeksikin. Hänen maailmankatsomuksensa ei suorastaan mene niin pitkälle kuin Berkeleyyn kaiken aineellisen kieltämisessä. Hän oli filosofi, joka kiinnitti huomiota elämän moraalisiin ja henkisiin arvoihin. Hän myös uskoi, että kaikki olemassaolo oli tajuntaa ja ajatusta. Hän sanoi: »Luonto on taideteos. Se on suuren, jumalallisen olennon taideteos, Jumalan, jos siksi nimitämme maailman ylisielua. Jumala ajattelee maailmaa, hän luo kauneutta, ja kaikki on olemassa hänen ajatuksina. Ihminen on Jumalasta lähtenyt.»

Emerson sai aikaan suuren herätyksen Amerikassa viime vuosisadan puolivälissä, kun hän singautti maailmalle tuon uuden ajatuksen: ihminen on jumalallinen syntyperältään. Jumala asuu jokaisessa ihmisessä, tulee jokaisessa ihmisessä ilmi. Jokaisen ihmisen pitää suhtautua välittömästi Jumalaan. Ei tarvita minkäänlaisia pappeja, välittäjiä, ulkonaisia vapahtajia. Ihmisessä itsessään on se jumalallinen siemen, joka yhdistää hänet maailmansieluun. Ihmisen pitääkin olla ainoastaan oma itsensä, hänen pitää heittää luotaan kaikki, mikä on vierasta, luonnotonta hänelle. Hänen pitää elää, niinkuin hän tuntee, että hänen kutsumuksensa on elää. Hänen tulee kuulla ja totella suuren ylisielun kuiskeita.

Oi, minkä herätyksen Emerson sai aikaan! Amerik-

kalaiset ottivat ihastuksella vastaan uuden sanoman, ja Emersonia pidettiin aivan kuin jonkinlaisena vapah-tajana.

Emersonilta mrs. Eddykin otti vastaan paljon inspi-ratsionia. Hän kehitti Quimbyn, Berkeleyyn ja Emersonin teorioita merkilliseen huippuun, niin sanoaksemme amerikkalais-käytännölliseen huippuun. Mrs. Eddy opettaa: Ei ole mitään muuta olemassa kuin henki. Ei ole muuta olemassa kuin Jumala, joka on henki, ja ihminen, joka on jumalallinen henki. Ei ole olemassa ainetta. Ei myöskään ole olemassa niitä ilmiöitä, jotka aiheutuvat siitä, että uskotaan aineeseen. Ei ole ole-massa mitään paha, ei mitään tautia eikä kärsimystä, ei mitään syntiä, — kaikki se on harhaa. Ei ole ole-massa kuolemaa. Olemassa on vain yksi ainoa, ian-kaikkinen elämä, Jumala, henki. Henki on kaikki, ja kaikki, mitä on, on henkeä. Me ihmiset olemme langenneet »kuolevaisen mielemme» pauloihin. Luu-lemme, että *mortal mind*, kuolevainen järki, meissä on todellista. Se on kietonut meidät pauloihinsa. Se »mortal mind» uskoo pahaan, aineeseen, kuolemaan, sairauteen, kärsimykseen ja syntiin, mutta se on itse harhaa, ja sentähden kaikki, mihin se uskoo, on harhaa. Totuus on vain henki. Totuus on siinä, että ihminen on yhtä hengen kanssa, yhtä Jumalan kanssa, *että* ihminen on ikuisesti elävä, kuolematon, ikuisesti hyvä, terve, synnitön. Ihmisessä ei ole mitään vajanaisuutta, ihmisessä ei ole mitään pahan mahdollisuutta, kaikki on ainoastaan tuossa kuolevaisessa järjessä. Siitä pitää ihmisen vapautua. Ihmisen pitää kieltää tuo kuolevainen järki, mieli. Ihmisen pitää sanoa itselleen: »minä en usko pahaan, kuolemaan, kärsimykseen, syntiin. Minä

uskon ainoastaan henkeen ja hyvään, ikuiseen elämään, jonka tiedän. Se usko on kokemusta, tietoa.» Kun ihminen tulee kristityksi ja herää näkemään, että kristin-usko ei ole uskoa, vaan tiedettä, silloin hän vapautuu kuolevan järjen vankeudesta, nousee omaan ihmisyyteensä, tuntee itsensä ikuiseksi olennoiksi, tulee terveeksi ja synnittömäksi.

Näemme mielestämme heti, minkälaisia vaaroja tämmöisessä julistuksessa on. Kuinka voi niin kieltää kaikkia todellisuuksia? kysymme hämmästyen ja lisäämme arvostellen: »Jos joku sanoo itselleen: mitään pahaa ei ole olemassa, syntiä ei ole olemassa, niin hän pian tulee ajatelleeksi: siis minä teen syntiä kuinka paljon tahansa.» Tämmöinen johtopäätös juolahtaa meidän mieleemme, mutta meidän täytyy ymmärtää ja tunnustaa, että mrs. Baker Eddy ei ole semmoista tarkoittanut, eikä kukaan, joka on häneltä herätyksen saanut ja tullut Christian scientistiksi, ole hänen oppiaan niin käsittänyt. Päinvastoin tuntuu sääntönä olevan, että Christian scientistit Amerikassa — ja niiden lukumäärä nousee miljooniin — ovat todellisesti pyrkiviä, parastaan yrittäviä, puhtaita ihmisiä, jotka koettavat elää kristillistä elämää, seuraten Jeesusta Kristusta jokapäiväisessä vaelluksessaan.

Jos siis syrjästä, vieraina arvostelemme kristillisen tieteen elämänfilosofiaa epäsuotuisasti, teemme niin sen takia, että emme ole itse siihen syventyneet. Joka siihen syventyy, hän löytää siitä semmoista, joka tekee hänestä paremman ihmisen. Sentähden kristillisellä tieteellä on arvonsa ja merkityksensä. Meidän täytyy tunnustaa, että mrs. Eddy pani alkuun mahtavan herätyksen. Nykyään on satoja seurakuntia ja kirkkoja

Amerikassa ja ympäri maailmaa, jotka todistavat kristillisen tieteen voittokulusta.

Kysykäämme nyt: millä tavalla Christian scientistit parantavat sairaita? Silloin huomaamme heti, että olisi väärin sanoa heidän parantavan välittömästi ajatuksen voimalla. Itse he sen täydellisesti kieltävät. Mrs. Eddy teroitti ja opetti nimenomaan: »Ette saa millään tavalla käyttää ajatusta hypnotisoivasti ja suggestiivasti, sillä se on mustaa hommaa.» Hän ei tarkoittanut tällä kiellollaan — ainakaan alussa — käsien päälle panemista ja mesmerismia, vaan ennen kaikkea juuri ajatuksen hypnotisoivaa voimaa. Hän sanoi: »Kaikista vaarallisin ja pahin on ajatus, jota ihminen käyttää itsekkäissä tarkoituksissa.»

Mrs. Eddy loi täten itselleen ja liikkeelleen peikon ja omassa elämässään hän aina syytti vastustajiensa »animaalista magnetismia» omista sairauksistaan tai vahingoista, joita sattui Christian sciencelle. Hänen oli tapana silloin sanoa: »Nyt lähetetään meihin pään pahoja ajatuksia.» Saattoi niin ollakin. Mrs. Eddy oli erikoisen herkkä ja otti noita pahoja ajatuksia vastaan omaan ruumiiseensa. Tämä sai häiriöitä aikaan, ja sentähden hän varoitti omia seuraajiaan ajatuksen hypnotisoivaa voimaa käyttämästä. Kun he parantavat itseään ja toisia, tapahtuu se toisenlaisen ohjelman mukaan.

Christian scientisti parantaa itsensä ja toisia, niinkuin Mrs. Eddy sanoo: totuutta todistamalla, totuutta näyttämällä. Pitää »demonstroida totuutta». Pitää itse omassa mielessään kohdistaa koko huomionsa siihen totuuteen, että mitään ainetta ei ole olemassa. Ainoastaan Jumala, henki, hyvä on olemassa. Mitään pahaa,

sairautta, syntiä ei ole. Kun Christian scientisti tulee sairaan luo, hän konsentroi itsensä tähän ajatukseen. Hän hiljaa, äänettömästi saarnaa totuutta. Tietysti hän sen ohella selittää sairaalle sanoilla, miltä kannalta on elämää katseltava. Sairas valmistuu vastaanottavaan mielentilaan, ymmärtää totuuden, ottaa vastaan apua Christian scientistiltä ja parantuu. Totuus on vapauttanut hänet kärsimyksen harhasta.

Tunnustettava on, että kristillisen tieteen avulla satoja ja tuhansia ihmisiä on parantunut ja tullut terveeksi. Sitä merkillistä tosiseikkaa emme voi kieltää. Onhan ollut tapauksia, jolloin terveys ei ole palautunut, vaan sairas on kuollut. On ollut tapauksia, jolloin tuomioistuimen eteen on vedetty Christian scientisti, sentähden että hänen hoidossaan potilas on kuollut. Eräs nainen joutui kerran oikeuteen sentähden että hän ei hakenut apua tyttärelleen, jonka piti synnyttää, vaan istui sairaan viereen todistamaan totuutta; seuraus oli sillä kertaa, että sekä lapsi että äiti kuolivat. Mrs. Eddy antoi näet erikoisia kursseja lapsenpäästössä ja opetti, miten oli autettava äitejä synnyttämään ilman kipuja. Mrs. Eddy kertoo itse useampia kertoja sillä tavalla auttaneensa äitejä. Tapauksia on merkitty, jolloin semmoinen apu on ollut tehokasta. Mutta vahinkoja aina sattuu, ja maailman tuomitseva huomio kääntyy onnistumattomiin tapauksiin.

Viisaammin kuitenkin tekisi maailma, jos se vakavana kuuntelisi, mitä kristillisellä liikkeellä on sanottavana, ja ennakkoluulottomana arvostelisi senkin liikkeen naisprofeettaa. Onhan aina enemmän oppimista asian ystäviltä kuin sen vastustajilta ja vihamiehiltä. V. 1888 Mrs. Eddy kerran kutsui kokoon suuren kokouksen

Bostoniin, Christian science-kirkkoon. Kokoukseen saapui 3000 henkeä ympäri Yhdysvaltoja. Mrs. Eddy oli kutsussaan lyhyesti maininnut: »Minulla on sanoma Jumalalta teille sanottavana.» Kun ihmiset kokoontuivat kirkkoon, ei mrs. Eddy vielä tiennyt, mitä hän tulisi puhumaan. Hän oli kyllä saanut Jumalaltaan semmoisen tiedon, että hän tulee sanomaan jotain, mutta ei, mitä hänen piti puhua. Sentähden hän viime hetkessä epäröi, ja lähimmät ystävänsä saivat puoliväkin viedä hänet kirkkoon. Mutta tuskin hän oli päässyt puhujatuoliin, ennenkuin koko seurakunta nousi, tervehtien häntä. Silloin hän alkoi puhua, ja sanat tulivat hänen suustaan niin ihmeellisinä, niin voimakkaina, niin suurenmoisina, että pikakirjoittajat unohtuivat kuuntelemaan, muistamatta kirjoittaa. Kaikki läsnäolijat unohtivat itsensä, huolensa, surunsa ja täyttivät sanomattomalla riemulla. Oli kuin suuri helluntaijuhla, jossa 3000 ihmistä joutui haltioihinsa.

Kun mrs. Eddy lopetti puheensa, pyrkivät kaikki järjestään hänen luokseen, — he tahtoivat koskettaa hänen hameensa liepeitä tai hänen käsiään. Äidit tulivat, nostivat pienet lapsensa käsivarsilleen ja sanoivat: »Katso, tuossa hän on.» Ja mitä oli sairaita kirkossa, ne tulivat terveiksi. Niin ihmeellisiä asioita on meidänkin päivinämme tapahtunut.

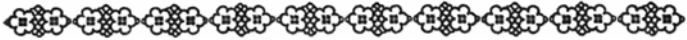
Kun mrs. Eddy pani liikkeensä alulle, hän antoi kursseja puhumisessa. Hän oli niin voimakas puhujana, että kuulijat ihmettelivät, miten hän saattoi pysyä omassa ruumiissaan; heistä tuntui, että hän valui ulos silmien läpi, — niin suuri oli hänen magneettinen voimansa. 4000 ihmistä kävi tämän kurssin, ja heistä tuli *Christian science practitioner*'eita, parantajia, jotka

saivat tehtäväkseen levittää sanomaa käytännössä ja puheissa.

Mutta niin mahtava kuin liike oli, syntyi kuitenkin mrs. Eddyn oppilaiden kesken ristiriitaisia näkökantoja. Amerikassa muodostui viime vuosisadan loppupuolella erilaisia koulukuntia, jotka kaikki olivat saaneet alkuherätyksen Christian scienceltä, mutta jotka jatkoivat työtään eri suuntiin. Niinpä on tuo suuri *New Thought* eli »uusi ajatus»-liike, joka perustuu enemmän Emersoniin. Tämän liikkeen edustajia tunnemme Europassakin muutamia, esim. Ralph Waldo Trine'n ja Orison Swett Marden'in, joiden kirjoja on suomennettukin. Toinen haarautuma on *Mind-cure* eli »järjellä, ajatuksella parantaminen». Nämä y.m. liikkeet ovat sukua Christian sciencelle, vaikka ovat yrittäneet mielestään välttää sen liioitteluja.

Ne eivät pelkää puhua suoraan ajatuksella parantamisesta, vaan sanovat, että kun ihminen käyttää oikein ajatuksen voimaa, koituu siitä suurta siunausta. Ja mikä voima ihmisellä on muu kuin ajatus, sehän on hänen henkinen voimansa!

Mutta on hyvä, että ensin luomme silmäyksen lääkärein ja tiedemiesten viimeaikaisiin löytöihin ajatusvoiman alalla, ennenkuin totuudenetsijöinä ja salatieteilijöinä tutkimme, mitä lopullisesti tarkoitetaan ajatuksen parantavalla voimalla sekä missä määrin ja millä tavalla sitä on elämässä käytettävä.

III.

HYPNOTISMI JA PSYKOANALYYSI.

Kun tutkimme lääketieteen kehitystä Mesmerin jälkeen, mutta Mesmerin avaamaan suuntaan, joudumme tekemisiin kuin ihmemaailman kanssa. Oikeastaan liian vähän tunnetaan, — lääkärit itsekin liian vähän tuntevat, — mitä ihmeellisiä saavutuksia on saavutettu heidän omissa piireissään ja perin »tieteellisellä tavalla» viime vuosisadan aikana. Ensin tietysti Mesmerin jälkeen, kun Louis XVI:n asettama tieteellinen komissioni oli tuominnut Mesmerin puoskariksi, ei virallinen lääketiede tahtonut olla missään tekemisessä mesmeriläisten ilmiöiden kanssa, ja sentähden vain jotkut maallikot tai lääkärit semmoiset kuin tohtorit Esdale ja Elliotson uskalsivat harjoittaa magnetisoimista, olla mesmeristejä ja asettua yleisen pilkan esineiksi. Näin kului puolet vuosisataa, sillä Mesmerin tuomio oli langetettu jo vähän ennen Ranskan vallankumousta.

Puolen vuosisadan aikana naurettiin siis niille lääkäreille, jotka koettivat auttaa ihmiskuntaa magnetisoinnin avulla. Vasta 1840-luvulla, kun skotlantilainen

lääkäri James Braid syventyi ainetta tutkimaan ja tuli vakuutetuksi omalla tavallaan keinotekoisen unen todellisuudesta sekä antoi havainnolleen tieteellisen nimityksen, vasta sitten maailma käänsi huomionsa siihen tosiseikkaan, jota Mesmer oli julistanut.

Tämä James Braid heräsi siitä, että eräs ranskalainen mesmeristi Lafontaine kävi Englannissa samassa kaupungissa, jossa Braid asui, ja esitti yleisön nähden magnetismi- ja somnambulismi-ilmiöitä. (On huomattava, että kun tieteellinen maailma ei ottanut näitä asioita tutkiakseen, oli maallikoita, jotka kulkivat ympäri ja ansaitsivat esityksillään rahaa.)

Braid katseli ilmiöitä ja ajatteli, että ne olivat humbugia sillä tavalla, kuin Lafontaine niitä selitti. Mutta ne kiinnostivat hänen mieltänsä niin paljon, että hän päätti kotonaan kokeilla. Hän selitti mielessään magneettisen unen sillä tavalla, että potilas tuijottaessaan määrättyyn paikkaan nukkui.

Braid teki kokeita. Ensin hän otti luokseen nuoren miehen ja käski tämän tuijottamaan pullon suuhun, joka oli asetettu miehen silmien korkeudelle. Mies teki niin, ja kolmen minuutin kuluttua hän vaipui uneen. Sitten Braid otti oman rouvansa, tämä tuijotti pullon suuhun ja nukkui kahden ja puolen minuutin kuluttua. Silmäluomet alkoivat värähdellä, vettä tuli silmistä, ja hän vaipui uneen. Sitten Braid otti palvelijansa, asetti teelusikan veteen ja sanoi palvelijalle, että tämän tuli katsella lusikkaan niin kauan, että siitä lentää sähkökipinä. Hän ei ollut selittänyt enemminkin mitään palvelijalle. Tämä nukkui kahden ja puolen minuutin kuluttua.

Silloin Braid itsekseen päätteli, että oli olemassa

keinotekoinen uni, jonka hermokiihoitus sai aikaan. Hän antoi sille nimeksi kreikkalaisen sanan *hypnos*, uni. Tästä tuli sitten tieteellinen nimi hypnoosi. Braidin mielestä hypnotismi todisti, että ilmiöt olivat aivan luonnollisia. Hän käytti sitten myös lääkärinä hyväkseen tuota keinotekoista unta. Kun esim. oli potilas leikattava, vaivutti Braid hänet hypnotiseen uneen, eikä potilas mitään tuntenut leikkauksesta, kun uni oli tarpeeksi syvä.*)

Tri Braidin ansio on, että hän osasi tehdä asiasta tieteellisen kysymyksen, ja hänen jälkeensä ovat muuttamat lääkärit paljon tutkineet hypnotismia. Kuuluisaksi tuli n.s. Nancy'n koulu Ranskassa. Tri Liébeault Nancy'ssa rupesi tutkimaan ja harjoittamaan Braidin metodia ja perusti klinikan, jossa paljon käytettiin hypnotismia. Hänen oppilaansa, tri Bernheim jatkoi edeltäjänsä työtä, ja potilaita tulvaili joukottain Nancy'n sairaalaan. Nämä kaksi lääkäriä olivat jaloja ihmisiä, herättivät suurta luottamusta sairaisissa ja tekivät paljon hyvää. Varsinkaan tri Bernheim ei tahtonut käyttää hypnotismia, jollei potilas tai hänen omaisensa siihen suostuneet ja ennenkuin ensin oli koetettu tavallisia lääketieteellisiä keinoja.

Tästä Nancy'n koulusta kerrotaan mitä liikuttavimpia tapauksia. Sairaat tulivat tavallisesti sinne kuolemaan tuomittuina ja paranivat pian siellä. He tulivat aivan äkkiä terveiksi. He olivat olleet tuskien raatelemia, ja kun olivat muutamia minutteja tri Liébeaultin tai Bernheimin hoidossa, eivät tahtoneet uskoa onneaan,

*) Samanlaisia kokeita oli ennen mainittu tri Esdale Calcuttassa, Indiassa, tehnyt paljon viime vuosisadan alussa.

kun kaikki kivut olivat poissa. Joka päivä sattui liikuttavia näytelmiä. Äiti tulee pienen tyttärensä kanssa, joka on puolentoista vuoden ajan potanut tanssitautilia, jäsenet ovat vääntyneet, kädet ja jalat tekevät liikkeitä yhtä mittaa. Tri Bernheim ottaa pienokaisen syliinsä, sivelee häntä vähän, pitää kättänsä hänen päänsä päällä, kuiskaa jotain hänen korvaansa ja vie lapsen nukkumaan. Tunnin perästä herää lapsi ja on ihmeissään. Tri kysyy: »Onko sinun hyvä olla?» Lapsi vastaa: »On.» Hän ei tunne mitään kipuja, hän panee ilosta ja kiitollisuudesta kätensä tohtorin kaulaan. Nyt hän voi vapaasti kävellä lattialla. Äiti, joka istuu oven suussa, huutaa riemusta ja kutsuu tytärtään, joka tulee hänen luokseen kävelen.

Kun näin perästäpäin luomme huomiomme tuohon aikaan ja kouluun, täytyy meidän sanoa, että se oli ihmeellinen siunaus kärsivälle ihmiskunnalle.

Toinen koulu muodostui Parisissa. Siellä tri Charcot la Salpêtrièren sairaalassa tutki Bernheimin systeemiä. Jos Nancy'ssa parannettiin enimmäkseen ruumiillisia tauteja ja vammoja, kiinnitti taas tri Charcot Parisissa huomionsa enemmän hermosairaihin ja hulluuden partaalla oleviin ihmisiin. Hänen sairaalassaan tapahtui myös yhtämittaa ihmeitä. Kukaties tri Charcot'ta huvitti nähdä kaikkia noita ilmiöitä, koska hänen luonaan sattui vielä enemmän kaikenlaisia kummallisuuksia. La Salpêtrière'en tulvaili joukottain hermotautisia, ja niitä käden käännteessä parannettiin. Niitä tutkittiin ja vaivutettiin uneen, ja tri Charcot piti niitä koe-subjekteina. Hän huomasi, että hypnoosissa on kevyempiä ja syvempiä asteita. Muuan aste on kataleptinen tila, jolloin potilaan ruumis käy jäykäksi, toinen

on somnambuulinen tila, joka on syvempi unitila ja jossa potilas tulee selvänäköiseksi, kyeten vastaamaan hyvinkin hämmästyttäviin kysymyksiin. Hän osaa esim. sanoa, mikä tauti häntä itseään ja mikä toisia vaivaa.

Tri Charcot, joka oli pannut merkille noita erilaisia unitiloja, tahtoi niitä tiedemiehenä tutkia, ja ihmiset, jotka eivät olleet fyysillisesti sairaita, soveltuivat helposti tutkimuksen esineiksi. Näissä kokeissaan tri Charcot teki huomion, joka sai muutamat hänen oppilaansa paljon ajattelemaan. Alku oli ehkä seuraava. Tammikuun 17 p:nä 1888 esitti tohtori oppilailleen erään äidin, jonka oikea käsi oli herpaantunut. Käsi oli käynyt äidin oman kertomuksen mukaan kyvyttömäksi siitä, että hän oli lyönyt pientä poikaansa korvalle muutamia viikkoja sitten; kohta sen jälkeen oli hänen kätensä halpautunut. Jos tri Charcot olisi ollut tavallinen lääkäri, ei hän olisi äidin selitykseen uskonut, hän olisi sanonut, että semmoinen asia oli mahdoton. Mutta tri Charcot todisti havainnollisesti, että halvautuminen oli sillä tavalla syntynyt. Hän vaivutti erään toisen potilaansa syvään uneen, pyysi nukkuvaa lyömään häntä kädellään. Potilas teki niin, ja silloin tri Charcot ajatteli: »tätä tekoa seuraa semmoinen kosto, että käsi halpaantuu.» Niin tapahtuikin.

Siten tuli todistetuksi, että paljas sielullinen affekti voi vaikuttaa fyysilliseen ruumiiseen, ja tri Charcot kiinnitti tähän tosiseikkaan paljon huomiota. Hän näki monenlaisista ilmiöistä, että ihmisen sielulliset tunteet ja ajatukset, mielikuvat, pelot ja tuskat vaikuttavat hermostoon sillä tavalla, että hän tulee ruumiillisesti sairaaksi. Ei tarvita muuta, kuin että ihminen saa jonkun

vaivaavan ajatuksen päähänsä, jotta hänen hermonsä menisivät pilalle.

Charcot todisti täten, että ihmisen sieluelämä on niin läheisessä vuorovaikutuksessa fyysisen ruumiin, varsinkin hermoston kanssa, että sairaaloiset tunteet ja ajatukset heijastuvat hermostoon sillä tavalla, että syntyy ruumiillinen sairaus.

Tri Charcot'n luona kävi niinikään oppilaita eri maista, ja muutamat niistä ovat huomattavalla tavalla jatkaneet opettajansa työtä. Pierre Janet esim. kirjoitti hysteriaista monenlaisia teoksia ja antoi neuvoja, jotka ovat olleet suureksi avuksi mielisairaiden hoidossa. Eräs toinen Charcot'n oppilas on tullut tunnetuksi uuden koulukunnan perustajana, ja hänestä tahdomme nyt puhua.

Tämä oli itävaltalainen tohtori Sigmund Freud, joka Charcot'n luona oli pannut erikoista huomiota hysteerisiin ilmiöihin ja siihen tosiseikkaan, että sielu vaikuttaa ruumiiseen. Palattuaan kotiinsa Wieniin hän erään toverinsa kanssa jatkoi tutkimuksia hysteriaista ja esitti sitten oman parannusmetoodinsa, joka on herättänyt tavanonta huomiota ympäri maailmaa. On paljon lääkäreitä, jotka seuraavat Freud'in menetelmää. Sitä nimitetään psykoanalyysiksi ja siinä tutkistellaan ja eritellään sairasta sielua inkvisiittorimaisella huolellisuudella. Tunnetuita psykoanalytikoita ovat tohtori Carl Jung Sveitsissä, toht. Wilhelm Stekel Wienissä, professori Ernest Jones Lontoossa, prof. J. Putnam ja toht. A. Brill Amerikassa y.m.

Tri Freud johtui varsinaiseen psykoanalyysiinsa seuraavalla tavalla. Hänen huomionsa kiintyi erääseen tri Joseph Breuer'in havaintoon. Tällä oli potilas, joka

oli nähnyt ihmeellisen unen: hän oli isänsä tautivuoteen ääressä valvoessaan nukahtanut ja nähnyt käärmeen, joka oli mennyt isän luo ja purrut tätä. Siitä hän oli saanut hysteerisen hermotaudin. Kun hän ensin tuli tri Breuerin luo, ei hän osannut kertoa tautinsa alkua, mutta hypnoosissa hän kertoi sen.

Kun tri Freud kuuli tästä tapauksesta, hänen silmänsä avautuivat, ja hän huomasi, että se oli tutkittava ala. Hän tuumiskeli heti näin: kuka tietää, minkälaiset voivat olla hermotautien syyt. Syyt voivat piillä ihmisen menneisyydessä. Jos kulloinkin saa syystä kiinni, silloin täytyy osata parantaa.

Samaan aikaan (v. 1889) oli tri Freud'illä potilaana eräs rouva Emmy von N., joka eli yhtämittäisessä pelossa ja levottomuudessa. Tri F. hoiti häntä hypnotismin y.m. avulla, mutta ilman menestystä. Eräänä aamuna kertoi rouva, että hän oli lukenut lehdestä hirmuisia juttuja. Hän oli lukenut, että joku kisällä oli piinannut pientä poikaa pistämällä valkoisen hiiren tämän suuhun. Tri Freud'in mieleen juolahti tutkia tarkemmin tätä asiaa. Kun hän itse katseli lehteä, oli siinä kyllä kertomus kisällistä, joka piinasi pientä poikaa, mutta ei sanaakaan siitä, että olisi pannut hiiren tämän suuhun. Miksi rouva oli lisännyt sen jutun?

Samana iltana tri Freud vaivutti rouvan hypnoottiseen uneen ja kysyi häneltä: »Miksi te aina olette niin arka ja peloissanne?» Silloin rouva vastasi: »Se johtuu minun varhaisemmasta nuoruudestani ja lapsuudestani.» »Kuinka niin, koska teillä on lapsuudessanne ollut sellaisia kokemuksia?» kysyi tohtori. »Oi», sanoi rouva, »kun minä olin viiden vuoden vanha, niin

veljeni ja sisareni usein heittivät minun jälkeeni kuolleita eläimiä, ja minä siitä niin kovasti pelästyin, että menin melkein tainnoksiin. Mutta kun tätini sanoi, ettei semmoisesta saanut pelästyä, pääsin tajuttomuuden kohtauksista. Mutta 7 vuoden vanhana pelästyin taas, kun näin siskoni makaavan ruumisarkussa. Ja sitten taas, kun olin 8 vuoden vanha, veljeni peloitti minua sillä tavalla, että valkoiseen liinaan puettuna esitti kummitusta. Ja 9-vuotiaana pelästyin, kun näin tätini kuolleen ruumisarkussa.»

Niin, ajatteli tri Freud, siitä on johtunut tämä tauti. Juuret on laskettu jo lapsuudessa. Mutta kuinka on selitettävissä, että rouva heti osasi ladella nämä muistonsa aivan kuin olisi lukenut ulkoa? Tätä seikkaa tuumi tri Freud paljon ja tuli lopulta siihen johtopäätökseen, että ihmisen sielussa on salainen tieto taudin syistä ja salainen halu heittää ne pois itsestään kertomalla niistä. Kuinka viisasta, ajatteli tri Freud, että katolisessa kirkossa on ammoisista ajoista saakka haluttu rippiä, — siinä ihmiset tunnustamalla pääsevät synnin taakastaan. Harvoissa tapauksissa rippi nykyään on sitä, mitä sen pitäisi olla. Mutta ihmisen sielussa on luonnollinen halu ripittää itsensä, ja hänellä on salainen tieto siitä, että kun hän saa kertoa, mikä häntä painaa, silloin hän paranee. Tri Freud sai myös heti rouva N:n paranemaan, kun hän herätettyään hänet kertoi, mistä hänen tautinsa oli aiheutunut. Rouva itsekin muisti päivätajunnassaan samat tapaukset. Ja kun hän pääsi selville, mistä mitättömistä asioista tauti oli aiheutunut, hän voitti sen.

Tri Freud kehitti sitten psykoanalyttisen metodinsa nojaamalla näihin periaatteihin. Kun ihminen potee

hermotautia, on tutkittava, mistä se johtuu. Ei tarvitse vaivuttaa hypnoottiseen uneen, jos potilas saadaan muuten kertomaan, ja sopiva lääkäri kykenee psykoanalyttiseksi »rippi-isäksi». Pieniä niksejä käyttämällä hän voittaa potilaan luottamuksen ja saa hänet kertomaan. Se harvoin käy heti ensimmäisellä kerralla, mutta potilas tulee uudelleen ja uudelleen, ja vähitellen sukeutuvat salaiset asiat esille. Siten saadaan sieluelämä tutkituksi ja levitetyksi potilaan eteen, ja kun taudin »syntysana» on löydetty, on se helppo parantaa, ja potilas pääsee vaivoistaan.

Tri Freud tuli tutkimuksissaan siihen johtopäätökseen, että sielulliset taudit — ja niitä potevat melkein kaikki ihmiset — ovat läheisessä tekemisessä sukupuolielämän kanssa. Ihmisen sukupuolielämä, hän arveli, on viimeisessä lopputilissä kaikkien tautien aiheuttaja. Sitä vastoin toinen etevä psykoanalyttikko Carl Jung ei ole niin jyrkkä. Hänen mielestään ihmisessä on muitakin sielullisia perusvoimia kuin sukupuolielämä. Jung sanoo, että syvällä ihmisessä piilee halu minuutensa painostamiseen. Ihminen tahtoo tuoda omaa minuutensa päivänvaloon. Hän pyrkii tietämättään valtaan, rikkauteen j.n.e., painostaakseen ja kohottaakseen omaa itsetuntoaan.

Huomattavan sijan psykoanalyysissa saa potilaan unielämä, joka auttaa lääkäriä diagnoosissa. Unitajunta vapauttaa, missä päivä tietoisuus kahlehtii.

On todella ihmeellistä, kuinka monenlaiset sielulliset heikkoudet, synnit ja moraaliset viat vaivaavat ihmiskuntaa. Moni ihminen on tullut sairaaksi sen kautta, että hän on painanut alas semmoisia taipumuksia ja toivomuksia, jotka hänen sielustaan pyrkisivät esille.

Ihminen elää yhteiskunnassa, jolla on määrätty elämän-ohjelma, ja ihmistä kasvatetaan pitämään määrättyjä asioita joko sopivina tai sopimattomina. Ihminen on luonnostaan sielullinen olento, joka olemassaolon suuresta tuntemattomuudesta tuo syntyessään mukanaan määrättyjä sielullisia haluja. Päivätajunnassaan hän ei tiedä tai ei tahdo niistä tietää, hän painaa ne alas tajuttomaan itseensä. Jos hän on sivistyneessä kodissa kasvanut, ei hän uskalla ajatellakaan, että hänellä olisi minkäänlaisia »paheita» tai »vikoja». Sano-kaamme, että hän on nainen, joka on naimisissa. Syystä tai toisesta hänen miehensä ei tee häntä onnelliseksi. Mutta hänessä elää romanttinen halu olla onnellinen. Hän on uneksinut elämästä, joka olisi toisenlainen kuin tämä jokapäiväinen elämä. Miestäkin hän on unelmoinut ritarilliseksi, itsensähillitseväksi arvokkaaksi olennoiksi. Nyt hän on onneton, hänen elämänsä on tyhjä ja yksitoikkoinen. Mutta hän on sivistynyt, hän ei tunnusta mitään itselleen, vielä vähemmän maailmalle. Hänessä tapahtuu yhtämittäinen alaspainaminen, ja yht'äkkiä hän sairastuu. Hän saa vaikean taudin, — kukaan ei tiedä, miksi.

Hermosairaudet eivät näet pysähdy ainoastaan hermoihin, ne heijastuvat muuhunkin ruumiiseen. Voimme saada hermoista johtuvan yskän, vatsataudin tai melkein minkä sisällisen vamman tahansa. Sitä ei aina ennen tiedetty, lääkärit koettivat parantaa vain ruumiillista vikaa. Jos oli vika vatsassa, sitä parannettiin, mutta kipu siirtyi toiseen paikkaan.

Professori Freud ja koko psykoanalyttinen koulu on huomannut, että sairaus usein aiheutuu siitä, että ihminen itse syystä tai toisesta ei anna sielunsa nousta

pinnalle. Sentähden psykoanalyytisen filosofian kannalta olisi tärkeätä, jos nim. tahdomme, että ihmiskunta tulisi terveeksi, että me ihmiset kasvattaisimme itseämme vapaamielisiksi ja suvaitseviksi; pitäisi avartaa sielullisia ja henkisiä näköaloja, ei vaipua itserakkaaseen omapyhäisyyteen, joka muka on oikeutettu tuomitsemaan toisia. Salassa niillä, jotka tuomitsevat toisia, on heikkouksia, joita eivät tunnusta. Ainakin sielullinen köyhyys paljastuu sydämen kovuudessa ja julmuudessa.

Psykoanalyytisen elämänfilosofian kannalta on pantava arvoa rakkaudelle, inhimillisyydelle, ystävälliselle ymmärtämykselle, ja mielellään se karkoittaisi olemattomiin kaikki taikaluulot ja -uskot Jumalan ankaruudesta, Jumalasta, joka istuu tuomitsemassa omia luotuja olentojaan. Meidän pitää käsittää, ajattelee psykoanalytikko, että Jumala on itse elämä, joka pyrkii meissä ja meidän kautta esille. Itse elämä on monessa suhteessa vielä epätäydellinen, mutta se nousee tajutoman — *das Unbewusste* — kautta pinnalle. Sentähden ihminen voi tutkia omaa sieluansa tutkimalla unielämänsä. Hän ei aavista, missä määrin unielämä paljastaa hänen sieluntilaansa.

Kun potilas tulee lääkärin luo ja kertoo unensa — se voi näyttää aivan tyhjänpäiväiseltä, — niin psykoanalytikko panee merkille kaikki unen eri vivahdukset, hän lukee unesta, mitä potilas itse ei aavista.

Koko psykoanalyttinen menetelmä perustui alussa unielämän tutkimiseen. Tri Freud'in ensimmäinen kirja tältä alalta oli *Die Traumdeutung*, »Unen tulkinta», joka ilmestyi v. 1900 ja jossa hän näyttää ja todistaa, että se tajunnantila, jossa ihminen elää kolmannen

osan ajastaan, ei suinkaan ole mitätön, vaan yhtä tärkeä ja tärkeämpikin kuin päivätajuinen elämä. Ihmisen unielämässä purkautuu semmoista, joka ei pääse päivätajunnassa esille, siinä on hänen salaisten halujensa vara-aukko. Mitä emme päivällä tahdo ajatellakaan, se voi toteutua viattomalla tavalla unessa. Sentähden on lääkärin sitä tutkittava.

Psykoanalyysi on, kuten sanottu, paljon levinnyt meidän aikanamme, ja tunnustaa täytyy, että tällä vuosisadalla on hypnoottisten ja psykoanalyyttisten ilmiöiden kautta tapahtunut suuremmoinen mullistus koko psykologian alalla.

Ensimmäinen, joka ehkä laski teoreettisen pohjan, oli englantilainen oppinut Frederic W. H. Myers. Pitkien ja laajojen tutkimustensa tulokset hän esitti kirjassaan *Human Personality and its survival of bodily death*, »Inhimillinen persoonallisuus ja sen olemassaolo ruumiillisen kuoleman jälkeen», joka kirja julkaistiin tekijänsä kuoleman jälkeen v. 1903. Hän oli tutkimalla hypnoottisia ja spiritistisiä ilmiöitä tullut vakuutetuksi siitä, että ihminen on olemassa ruumiin kuoleman jälkeen. Mutta se, mikä psykologisesti oli merkille pantava Myers'in teoksessa, oli hänen selvä todistuksensa siitä, että ihmisen sielu on silminnähtävästi paljon suurempi kuin hänen niin sanottu päivätajuntansa. Päivätajunta tulee ilmi isojen aivojen kautta, mutta sielu toimii niiden ulkopuolellakin. Myers sanoo, että päivätajunnan ympärillä on kuin kynnyks, ja kynnyksen alapuolella on koko alitajuinen itse. Ihminen itse on hänen sielunsa kokonaisuudessaan, päivätajunta on vain osa häntä itseään. Ja sielussa piilee monenlaisia voimia. Saksassa oli Carl du Prel

aikaisemmin tuonut esille samanlaisia näkökohtia, mutta vasta Myers'in jälkeen ne pääsivät enemmän kuuluviin, sillä Myers oli arvossa pidetty tieteellinen tutkija.

IV.

OODI JA FANTOOMI.

Mesmer opetti, että me ihmiset alinomaa vaikutamme "toistemme tunteisiin ja ajatuksiin. Ja Mesmer selitti, että tämä vaikutus on mahdollinen ja tapahtuu sen nojalla, että meistä ihmisistä erkanee alituisesti hieno fluidumi, juokseva näkymätön aines. Tämä fluidumi eli »animaalinen magnetismi» siirtyy ihmisestä toiseen ja kantaa mukanaan suggeroivia ajatuksia ja tunteita. Mesmerin selitystä eivät ole hyväksyneet viralliset tutkijat, tiedemiehet, jotka James Braid'in keksinnön jälkeen ovat hypnotismia tutkineet. Mesmerin teoria on heidän mielestään tuulesta temmattu.

Nykyään on tultu tieteellisissä piireissä siihen johtopäätökseen kaiken parannuksen suhteen, että uni eli hypnoosi semmoisenaan ei ole mikään olennainen tekijä. Hypnoottisessa unessa, kun sitä käytetään parantavaan tarkoitukseen, on pääpaino niin sanotulla suggestionilla, mieleen nostatuksella, määrätyn ajatuksen herättämisellä. Sen sanoi jo tri Bernheim. Mutta viime vuosisadalla eivät lääkärit vielä päässeet vapaiksi

itse unen käyttämisestä, vaan turvautuivat hypnoottiseen uneen, ennenkuin osasivat määrätä mitään potilaalle. Kun ihminen oli hypnoottisessa tilassa, hän oli altis vaikutuksille. Kun hänelle sanoi: sinun kipusi on poissa, uppoutui sana häneen niin, ettei hän tuntenut mitään kipuja herättyään. Mutta XX:lla vuosisadalla ovat lääkärit vähitellen tulleet siihen, että itse unitiloja ei tarvitse enää käyttää. Suggestioni yksin riittää. Ja kumma kyllä, suggestionikaan ei ole parantava tekijä. Kaikessa suggestionissa ja hypnoosissa ei ole oikeastaan muuta päätekijää kuin potilaan oma usko. Potilas ottaa vaikutuksen vastaan ja parantaa itse itsensä. Lääkäri ei paranna kuin välillisesti. Potilas itse uskomalla lääkärin suggestioniin suggeroi itsensä, ja sillä tavalla poistaa kipunsa. Ihmisen omassa sielussa piilee parantava voima. Sentähden ihminen voi yhtä hyvin käyttää niin sanottua autosuggestionia eli itsesuggestionia; hän voi sanoa itselleen: en tunne mitään kipuja. Tämä on vaikeampaa, sillä ihminen ei usko itseään. Sentähden on hänelle avuksi, että lääkäri, joka uskoo suggestioniin kokemuksensa nojalla, sanoo hänelle: sinä pääset vapaaksi näistä tuskista. Silloin potilas uskoo ja pääsee kivuistaan.

Eikö tässä edes tapahdu minkäänlainen ajatuksen siirto? Ei, vastaavat nykyiset tutkijat, jos ajatuksen siirrolla tarkoittatte jotain substanssiaalista. Suggestioni johtaa välittömästi autosuggestioniin. Toisen lausuma ajatus herättää saman ajatuksen toisessa, ja vastaanottaja sitten suggeroi itsensä. Hän uskoo tuohon ajatukseen ja saa vastaavan vaikutuksen aikaan.

Otetaan pari esimerkkiä.

Kristillisen tieteen harjoittajat viittaavat usein seuraavaan tapaukseen, kun puhuvat uskon voimasta.

Eräs englantilainen herrasmies matkusti Sveitsiin. Hänellä oli ranskankielinen matkaopas, sillä hän tahtoi matkallaan tutustua siihen kieleen. Matkaopas kertoi eräästä järvestä, että »*ce lac est bien poissonneux.*» Englantilainen asui hotellissa saman järven rannalla ja luki nyt mielestään, että »tämän järven vesi on hyvin myrkyllinen» (englanniksi *poisonous*). Voi kauheata, hän ajatteli, minähän olen juonut tuon järven vettä! Hän tuli kohta pahasti sairaaksi. Lääkäri koetti auttaa, sillä englantilaisessa oli myrkytyksen oireita. Hän ei kuitenkaan kuollut, mutta makasi kauan sairaana. Eräänä päivänä sattui sitten samaan hotelliin tulemaan toinen englantilainen, joka oli edellisen tuttava. Tämä kysyi: »Mikä sinua vaivaa?» »Oi, minä olen myrkytetty», kuului surkea vastaus. »Mikä sinut on myrkyttänyt, eihän täällä ihmisiä myrkytetä?» »Se on tuo vesi.» »Mikä vesi?» »Järvivesi.» »Onko se myrkyllistä?» »On, lue tuosta itse.» Hänen ystävänsä lukee matkaoppaasta ja huudahtaa: »Mitä tämä on, eihän tässä ole *poisonous*, vaan *poissonneux*, ja sehän merkitsee, että tämä järvi on hyvin kalarikas.» Kun sairas tämän kuuli, tuli hän heti terveeksi.

Toinen esimerkki:

Oli eräs tyttö, jota piti leikata. Hän oli sairas-huoneella ja makasi jo leikkuupöydällä, kun lääkäri ja hänen apulaisensa huomasivat, että nukutuseetteri puuttui. Siitä ei tietysti tytölle mitään puhuttu, lähetettiin vain hakemaan, koska tyttöä piti nukutettaman. Kuuluu asiaan, että tyttö oli kerran ennen läpikäynyt leikkauksen ja oli silloinkin eetterillä nukutettu. Sillä

aikaa, kun nyt eetteriä haettiin, antoi lääkäri sairaanhoitajattaren panna naamion tytön kasvoille koetellakseen, sopiiko se. Heti kun se oli asetettu, veti tyttö henkeä syvään ja huoahhti: »oih!» Eikä kestänyt monta sekuntia, ennenkuin tyttö nukkui. Samat oireet siis, kuin jos naamiossa olisi ollut eetteriä! Lääkäri huomasi tytön olevan niin syvässä unessa, että voitiin leikata. Ja niin ryhdyttiin leikkaukseen. Jonkun ajan kuluttua tyttö teki liikkeitä herätäkseen, joku apulaisista huomautti siitä ja lääkäri, ymmärtäen, että tytön uni perustui kokonaan autosuggestioniin, kohenti vähän naamiota, ikäänkuin olisi lisännyt eetteriä, ja tyttö nukkui heti uudestaan.

Tyttö oli siis nukkunut eetteriuneen ilman eetteriä. Tieteellisten tutkijain silmissä tällöinen tapaus on selvä todistus siitä, että ihminen itse suggeroi itsensä; kun usko hänessä herää, tapahtuu hänelle uskon mukaan.

Niin totta kuin tämä onkin, eivät sentään kaikki tiedemiehet kulkeneet tätä linjaa, joka tekee hypnotismista paljasta suggestionia ja autosuggestionia, vaan oli semmoisiakin tutkijoita, jotka jatkoivat työtä Mesmerin suuntaan. Useimmat niistä hyväksyivät Mesmerin selitykset ilman muuta ja harjoittivat magnetisoimista sivellyksillä ja liikkeillä, eivätkä hypnotisoineet siinä merkityksessä kuin Braid ja hänen seuraajansa. Tämä suunta, kuten sanottu, ei saavuttanut virallisen tieteen kannatusta, vaikka sitä ovat edustaneet semmoisetkin tutkijat, joiden menetelmä on ollut perin tieteellinen, jotka eivät ilman muuta hyväksyneet Mesmerin teoriaa, vaan koettivat tutkia, oliko perää Mesmerin selityksessä, että ihmisestä erkanee näkymätön fluidumi.

Näihin viimeainittuihin tahdomme nyt kiinnittää huomiomme.

Ensimmäinen niistä oli itävaltalainen parooni ja tehtailija Carl von Reichenbach (1788—1869), tunnettu kaikille salatieteilijöille ja spiritisteille. Hän oli tiedemies ajatus- ja menettelytavoiltaan, joskaan ei virallisesti. Hän sanoi itselleen: jos Mesmerin selitys on oikea, silloin pitäisi kokeellisesti voida todistaa, että fluidumia lähtee ihmisestä. Hän teki kokeita ja tutki pitkin elämänsä. Hän kirjoitti useita teoksia, joista mainittakoon *Der sensitive Mensch*, »Herkkätuntoinen ihminen» (1845). Kokeissaan hän tuli seuraavaan johtopäätökseen: ihmiset voidaan jakaa kahteen luokkaan; toiset ovat herkkätuntoisia, sensitiivisiä, toiset eivät ole. Sensitiivisiä ihmisiä on paljon enemmän, kuin luullaan. Niitä voidaan helposti magnetisoida ja hypnotisoida. Ne kelpaavat tekemään yliaistillisia havaintoja.

Reichenbach kuvaa näitä ihmisiä ja opettaa, millä tavalla voidaan tutkia, kuka on sensitiivinen, kuka ei. Hän mainitsee monenlaisia kokeita ja suuren joukon kysymyksiä, joita tekemällä pääsee asiasta selville. Liian pitkäksi tulisi niitä luetella, mutta näytteeksi mainitsemme yhden havainnon:

Semmoinen ihminen on sensitiivinen, joka nukkuu levottomasti. Vaikka hän itse luulisi nukkuvansa rauhallisesti, voi toinen huomata, että hän nukkuu levottomasti. Hän nostelee peitettä, työntää sitä syrjään tai herää siihen, että se on valunut maahan. Sensitiivinen ihminen usein puhuu unissaan, ja jos hän on somnambulisti, joka liikkuu yöllä nukkuessaan, on hän erittäin sensitiivinen. Reichenbach selitti, että sensi-

tiivisestä ihmisestä erkanee fluidumia hänen nukkuesa-
saan, hänelle tulee liian lämmin ja tukala peitteen alla,
siksi hänen täytyy heittää se päältään.

Reichenbach kokeili sensitiivein avulla, ja hän väitti,
että jos ihminen on sensitiivinen, voi hän omin päin
kokeilemalla tulla vakuutetuksi siitä, että fluidumia
hänestä lähtee. Hän menee pimeään huoneeseen ja
pitää istuntoja joko yksin tai toisten kanssa. Pitäen
silmällä huoneessa olevia esineitä sensitiivinen ihminen
alkaa nähdä, kuinka kaikkien esineiden, etenkin metalli-
esineiden ympärille kohoaa kuin hienoa valosumua,
od'ia. Samoin hän huomaa, että hänen sormenpäistään
lähtee valosäteitä tai hieno valokehä. Reichenbach
todisti tämän sadoilla ja tuhansilla kokeilla. Hänen
mielestään sitä ei enää käynyt kieltäminen. Oodi oli
todistettu asia.

Reichenbach julkaisi havaintonsa viime vuosisadan
keskivaiheilla, ja hänen työtään jatkoi eräs tutkija
Ranskassa, Parisin polyteknillisen opiston silloinen
johtaja, kreivi de Rochas d'Aiglun, tunnettu hänkin
kaikille okkultisteille. Rochas d'Aiglun ajatteli: minäpä
koetan konstatoida, onko Reichenbachin tutkimuksissa
perää. Hän oli huomannut itsensä eteväksi hypnoti-
soijaksi. Hän ryhtyi mediuimein avulla kokeilemaan
ja sai heiltä pian kuulla, että hypnoottiseen uneen
vaivutettuja henkilöitä ympäröi valokehä, joka voi
poistua kauas ulos heistä. Kuta syvempään uneen
Rochas d'Aiglun vaivutti heitä, sitä selvemmäksi ja
suuremmaksi tuli valokehä heidän ympärillään. Rochas'n
seuraava askel fyysikkona oli kokeilla, missä määrin
mediumin vakuutuksissa oli perää, sillä itse hän ei
nähty, että mediumista erkani tuommoinen valokehä.

Kokeilullaan hän hämmästykseseen sai toteen näytetyksi, että tämän oodin eli valofluidumin ohella itse asiassa erkani ihmisestä hänen aistillinen tuntokykynsä, jota ilmiötä Rochas nimitti *l'extériorisation de la sensibilité* eli »tunnon ulostumiseksi» ihmisestä.

Minkälaiset olivat Rochas d'Aiglun'in kokeet?

Kun nukutettu koesubjektiksi sanoi, että valokehä on nyt hänestä ulkona noin parikymmentä senttimetriä, niin Rochas d'Aiglun mediumin huomaamatta pisteli neulalla eri kohtiin valokehää, ja joka kerta, kun hän pisti, mediumi heti tunsu ja huudahti: »Te pistätte minua käteen» tai »kylkeen» tai »jalkaan» j.n.e., mainiten aina vastaavan paikan ruumiissa. Oli, niinkuin mediumin hermot olisivat ulottuneet valokehän pintaan saakka.

Nämä merkilliset havainnot saivat Rochas d'Aiglun'in kokeilemaan toistenkin aistien avulla. Hän antoi lukitun laatikon mediumin käteen ja kysyi, mitä siinä on. Mediumi selitti, että valokehä tunkee laatikon läpi ja näyttää hänelle, että laatikossa on esim. seitsemän kultarahaa. Rochas päätteli tämänlaatuisista kokeista, että näkökyky oli siirtynyt ulkopuolelle mediumin ruumista.

Hän teki toisiakin kokeita. Hän käytti useampia mediumia yhtä aikaa, vaivutti heidät kaikki uneen, mutta piti yhtä vain koesubjektina ja antoi toisten selittää, mitä he näkivät. He näkivät kulloinkin, kuinka kauas valokehä oli erkautunut koehenkilön ruumiista. Nämä toiset mediumit olivat niin sanotussa kirkasnäköisessä unitilassa (*état de lucidité*), josta Charcot jo oli todistanut, että sellaisessa unessa näkee paljaalle silmälle näkymättömiä asioita. Kun Rochas vaivutti

koesubjektinsa yhä syvempään uneen, vakuuttivat selvänäköiset mediumit, että hänestä — koehenkilöstä — erkani molemmista kyljistä ulos kuin pilviä. Oikeasta kyljestä valui siniseen vivahtava ja vasemmasta punaiseen vivahtava sumu. Kun yhä jatkettiin sivellyksiä, selittivät kirkasnäköiset, että sumupilvet pyrkivät yhteen koehenkilön edessä vasemmalla puolella ja muodostivat jonkinlaisen valopatsaan, joka toiselta puoleltaan oli sininen, toiselta punainen, ja keskellä violetti. Kun vielä jatkettiin sivellyksiä, muodostui valopatsas enemmän ja enemmän ihmishaamun näköiseksi. Syntyi tyhjässä ilmassa uusi ihminen, joka epäselvästi muistutti koehenkilöä. Rochas kysyi nyt kirkasnäköiseen uneen vaivutetuilta, missä kohden haamu oli lattialla, ja he kuvasivat paikan tarkkaan. Silloin Rochas d'Aiglun kokeili, oliko haamuun siirtynyt myös tunneherkkyys ja aistillinen havaintokyky. Hän pisti haamua neulalla eri paikkoihin, ja heti vavahti koesubjekti tuolissaan, tuntien kipua vastaavassa ruumiinosassa. Oli epäämätön tosiasia, että koehenkilön ulkopuolelle oli siirtynyt aivan kuin inhimillinen kaksoismuoto hänestä.

Rochas d'Aiglun teki näitä kokeita yhä uudestaan ja uudestaan tiedemiehen väsymättömällä innolla ja huolella, todistajain ja toisten tutkijain läsnä ollessa. Lopulta hän myös koetti valokuvata haamua, ja sekin onnistui. Rochas pelkäsi kuitenkin kokeitten jatkamista liian pitkälle, sillä hän oli huomannut, mitä vaaroja niissä piili. Joskus oli esim. vaikea saada mediumi heräämään. Nukkuja, joka oli lähettänyt paljon oodia ulos itsestään, teki vastarintaa, kun herätettiin: haamu ei aina tahtonut tulla takaisin ruumiiseen. Sentähden Rochas oli varovainen ja tyytyi saavuttamiinsa tuloksiin.

Hän oli joka tapauksessa todistanut, että oodi — Mesmerin fluidumi — erkani ihmisestä, sekä myös, että ihmisessä oli kuin toinen ruumis, jonkunlainen hieno, sielullinen fantoomi eli haamu, joka saattoi poistua karkean aineellisesta ruumiista.

Mutta Parisissa oli toinen tiedemies, lääkäri Hector Durville, joka oli yhtä huvitettu näistä kokeista, ja hän päätti jatkaa Rochas d'Aiglun'in tutkimuksia. Hän keksi yksinkertaisemman, vaarattomamman metoodin, millä sai fantoomin erkanemaan fyysillisestä ruumiista ja uskalsi sentähden jatkaa kokeiluita pitemmälle. Hän meni itse asiassa niin pitkälle, että fantoomi, joka Rochas d'Aiglun'in kokeissa oli jäänyt hieman epäselväksi, hänen — Durville'n — kokeissa muodostui täydellisesti unessa makaavan henkilön kaksoismuodoksi. Tuo fantoomi ensin ikäänkuin pukeutui valkoiseen vaippaan, mutta kun unta syvennettiin, vaihtoi se vaipan nukkuvan koehenkilön vaatteisiin. Se tuli täydellisesti koehenkilön näköiseksi ja rupesi itsestään häntä matkimaan liikkeissään, istuen esim. samanlaiseen asentoon kuin koehenkilö. Samoin kuin Rochas'lla oli Durville'lläkin kirkasnäköisiä mediumia mukana istunnoissa.

Mutta Durville meni vielä pitemmälle. Hän ei tyytynyt ainoastaan tämmöisiin kokeisiin, joiden tuloksia hän ei itse voinut nähdä, vaan joita täytyi välillisesti todistaa. Hän jatkoi siihen saakka, kunnes hän itse tavallisena fyysillisellä olentona sai todistetuksi tuon haamun olemassaolon. Hän kokeili ensin valmistamallaan levyillä, joihin vaikutti ainoastaan määrätynlainen valovoima. Jos semmoinen levy asetettiin ihmisen vatsalle esim., ei siihen syntynyt mitään jälkiä. Mutta kun levy

asetettiin fantoomin kohdalle, ilmaantui heti valokuvan-
tapaisia levyille.

Durville yhä jatkoi kokeitaan. Hänen mieleensä juolahti ottaa selvää, voisiko fantoomi saada aikaan joitain fyysikaalisia ilmiöitä, jotka muistuttaisivat esim. n.s. spiritistisiä manifestatsioneja. Kuinka kävikään? Durville pääsi siihen, että haamu sai aikaan koputuksia, jotka kuuluivat pöydästä, tuolista tai mistä vain tahdottiin. Vieläpä se sai aikaan, että esineitä siirrettiin paikasta toiseen. Eräässäkin istunnossa fantoomi tuli ja kaatoi yhden läsnäolevan rouvan tuolin ja veti rouvaa pitkin lattiaa. Ei näkynyt mitään kummituksia — nämä kokeet tehtiin aina valoisassa huoneessa — näkyi vain, että rouvaa vedettiin tukasta pitkin lattiaa.

Kaikki nämä merkilliset ilmiöt todistivat selvästi sekä Durville'n mielestä että niiden mielestä, jotka olivat mukana istunnoissa, että ihmisessä on kaksoismuoto, fyysilliselle silmälle näkymätön ruumis, joka voi siirtyä ulos fyysillisestä ruumiista. Ja huomatkamme: Durville ei tietenkään jättänyt ilmiöitä valokuvaamatta, vaan sai vielä tarkempia valokuvia haamuista kuin Rochas aikanaan.

Sekä Rochas d'Aiglun että Durville tunsivat hyvin ja tutkivat uudestaan, mitä uskontojen esoteerisissa kouluissa ja kansojen salaisissa traditsioneissa oli opetettu. Kaikkialla oli puhuttu siitä, että ihmisellä on sieluruumis, joka voi poistua hänen fyysillisestä ruumiistaan. Sitä oli opetettu Indiassa, Kiinassa, Persiassa, Egyptissä, Kreikassa; vanhat suomalaiset, keskiaikaiset alkemistit, kuten Paracelsus y.m., olivat siitä puhuneet. Meidän päivinämme opettavat sekä spiritistinen että teosofinen liike puoliaineellisesta käyttövälineestä. Spi-

ritistit puhuvat perispriit'istä ja astraaliruumiista, teosofit eetteri- ja astraaliruumiista. («Astraalinen» on keski-aikainen nimitys.)

Kaikkien kansojen esoteerisissa uskomuksissa on puhuttu siitä, että ihminen voi liikkua sieluruumiissaan ulkopuolella fyysillisistä ruumistaan. Tunnemme ja muistamme kertomuksia noidista, esim. lappalaisista velhoista, jotka lähtevät ulos ruumiistaan ottamaan selkoa erilaisista asioista. Semmoisia tapauksia on kerrottu paljon kansatieteellisessä ja okkultisessa kirjallisuudessa. Tahdon tässä kertoa pari esimerkkiä tuommoisesta sieluruumiin ulostumisesta.

Toisen tapauksen on itsestään kertonut eräs ranskalainen magnetisoija Lyon'ista, M. Buvier, joka siten aivan odottamatta sai todistuksen sieluruumiista. Hän istui junassa ja oli yksin osastossaan vaunussa, joka oli lähellä veturia. Siinä hän aikansa kuluksi ajatteli: »minäpä magnetisoin hattuani nähdäkseni, voinko vaikuttaa siihen koskematta tai liikuttamatta sitä.» Ja hän magnetisoi hattunsa, joka oli hyllyllä. Samassa vihelsi veturi. »Nyt tullaan siis — n asemalle», ajatteli Buvier ja pisti vaistomaisesti hatun päähänsä. Siinä samassa hän huomasi istuvansa vastapäisellä sohvalla katselemassa omaa itseään. »Mitä tämä on?» hän heti kysyi itseltään. »Nyt on tietysti ollut juna-onnettomuus, minä olen kuollut ja poistunut ruumiistani.» Tämä oli hänelle asiantuntijana luonnollinen ajatus. Mutta katsellessaan omaa fyysillisistä itseään hän tuli muistaneeksi omaisiaan, äitiään ja perhettään, ja hänet valtasi suuri tuska ajatellessaan, mitä hänen kuolemansa heihin vaikuttaisi. Sehän olisi hirvittävä isku. Ja siinä tuokiassa hän muisti koko elämänsä.

(Kaikki asiantuntijat vakuuttavat, että ihminen kuoleman hetkellä muistaa koko menneen elämänsä.) Mutta Buvier'n siellä istuessa ja katsellessa vastapäisellä penkillä olevaa toista itseään, tämä alkoi hänestä näyttää melkoisen rauhalliselta ja aivan kuin nukkuvalta.

»Kumpi

näistä oikeastaan olen?» hän ajatteli itsekseen. Hän koetteli kädellään omaa kylkeään ja huomasi, ettei siinä ollut mitään tuntoa. Sitten hän koetteli toista, joka istui vastapäätä, ja huomasi, että käsi kulki esteettä sen ruumiin läpi. »Mutta kumpi minä olen?» hän kysyi kauhuissaan, ja silloin hän sai kuin täräyksen ja heräsi samassa omassa ruumiissaan. Helpotuksen huokauksella M. Buvier totesi, ettei mitään rautatieonnettomuutta ollut tapahtunut, vaan että hän yksinkertaisesti oli mennyt ulos itsestään. Kaksoistumisilmiö oli nähtävästi johtunut siitä, että hän oli magnetisoinut hattunsa.

Kerron toisen tapauksen, joka tuntuu olevan samanlainen ulostuma ruumiista. Se on tapahtunut täällä Suomessa; asianomaiset ovat molemmat kertoneet sen minulle.

Oli kaksi ystävää, A, ja B., joista toinen, A., oli psyykkisiä kykyjä omaava mediumi — vähän selvänäköinen ja koko etevä keskittämään ajatuksia. Hän sanoi kerran toiselle, Bille, joka myös on sensitiivi: »Minä tulen tänä iltana sinun luoksesi kummittlemaan.» Illalla B., jonka luo A. lupasi tulla, oli toverinsa kanssa työhuoneessaan; he olivat lopettaneet työnsä ja istuivat nyt lukemassa ja juttelemassa. Ei oltu mitään aikaa sovittu, milloin ystävä A. näyttäytyisi, joten tämä toinen B. ei tiennyt, koska astraalinen vieraskäynti tapahtuisi. Mutta yht'äkkiä hän huomasi, että A. tuli hänen luokseen,

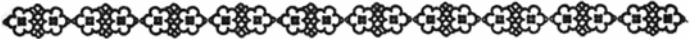
astui sisään tavallisessa muodossaan ja sanoi: »Hyvää iltaa, tässä minä olen, miten sinä jaksat?» B. vastasi hiljaa ajatuksissaan: »Kyllä minä hyvin jaksan.» Sitten A. vielä sanoi jotain, nyökäytti päätään ja hävisi. Ja nyt tapahtui jotakin mielenkiintoista. B:n huonetoveri kysyi näet odottamatta: »Näitkö sinä jotakin?» B. vastasi: »Näin tietysti.» »Niin», sanoi toinen, »se oli vissiin minun isäni, en selvästi tuntenut häntä, mutta kyllä varmaan isä nyt kuolee.» Siis toverikin oli nähnyt ilmestyksen. Se ei voinut olla »ajatuksen-siirtoa» eli telepaattinen ilmiö, se oli esiintymistä sieluruumiissa tai ainakin sangen tiivistyneessä ajatusmuodossa, koska kokeen ulkopuolella oleva toverikin oli sen nähnyt. Että hän luuli ilmestystä isäkseen, on vain psykologisesti kuvaava sivuseikka.

Tämmöinen tapaus on opettava. Ne, jotka näkevät näitä ilmiöitä, voivat persoonallisesti pettyä; he heittävät persoonallisen harhan näkemänsä yli, kuten B:n toveri. Mutta B., joka tiesi, mitä tulisi tapahtumaan, teki oikean havainnon. Kertomukseen vielä kuuluu, että toinen ystävästä, A. oli juuri samana hetkenä voimakkaasti ajatellut B:tä ja ikäänkuin lähettänyt itsensä B:n luo. Hän oli itse silloin, kuten semmoisisissa tapauksissa on sääntönä, pienessä horrostilassa. Hän oli kuin tietoinen kahdessa paikassa, kotonaan ja B:n luona. Hän oli itse sinä, joka istui kotona, mutta hänestä oli jotakin B:nkin huoneessa. Hän muisti selvästi, missä oli käynyt ja mitä puhunut. Mutta puhuminen oli tapahtunut koneellisesti sen nojalla, mitä hän oli määrännyt itsensä puhumaan. A. selittää, ettei hän ole niin itsensä herra, että voisi vapaasti ja itsetietoisesti liikkua sieluruumiissa, vaan hän kaksinaistuu.

Joka tapauksessa nämä ilmiöt, joista on puhuttu kaikkien kansojen traditsioneissa, todistavat ainakin niille, jotka semmoista kokevat, että ihmisessä on olemassa ei ainoastaan Mesmerin mainitsema fluidumi, Reichenbachin oodi, vaan kokonainen toinen organismi, näkymätön haamu, joka erinäisissä olosuhteissa ja erinäisillä ehdoilla saattaa poistua fyysillisestä ruumiista.

Kun tämän oivallamme ja uskomme, silloin myös ymmärrämme, että kaikissa hypnoottisissa ilmiöissä, mesmerisissä ja magnetisoimisilmiöissä tapahtuu fluidumin erkaneminen. Ei autosuggestioniakaan ole ilman sitä seuraavaa yliaistillista fysikaalista rinnakkaisilmiötä.

Näitä asioita täytyy meidän vielä tutkia, ennenkuin saamme selvän käsityksen siitä, mitä ajatuksella parantaminen on.

V.

HYPNOOTTISTEN ILMIÖIDEN SALAINEN RAKENNE.

Jos filosofisesti ja metafyyillisesti ajattelemme ihmisruumiin näkymätöntä substansia, oodia ja fantoomia, on se paljaan ajattelunkin kannalta välttämätön, sillä kaikki ajattelijat ovat aina etsineet siltaa tajunnan ja aineen välillä. Ilmenneessä maailmassa ovat näet nuo kaksi elämän napaa, tajunta ja aineellisuus, silmiinpistävän kaukana toisistaan. Ja vaikka voimme mielestämme nähdä ainetta, joka on ilman tajuntaa, emme ainakaan näe tajuntaa vailla sitä ilmentävää ainetta.

Mikä on silta näiden kahden, tajunnan ja aineen, välillä? Millä tavalla tajunta eli henki voi vaikuttaa aineeseen? Tämä on ollut filosofein vanha kysymys, eikä se ole päiväjärjestyksestä poistunut, vaikka fyysisen aineen olemusta on viime aikoina ryhdytty luonnontieteellisesti tarkastamaan. Aineen olemus on yhä suuri salaisuus. Ja kuitenkin me joka päivä käytännössä todistamme omilla teoillamme, että on olemassa silta aineen ja hengen välillä. Emme sanaakaan

osaisi lausua, ellei tajunta meissä vaikuttaisi ruumiin aineellisiin elimiin.

Kansojen salainen viisaus onkin ratkaissut kysymyksen omalla tavallaan. Se on aina sanonut, että on olemassa näkymätön substansi, henki-aine, joka ilman muuta heti tottelee tajuntaa. Ja edellä mainitsemamme Rochas d'Aiglun'in ja Durville'n y.m. kokeet ovat havainnollisesti todistaneet, että on olemassa tuo kaivattu väli-muoto hengen ja aineen välillä, se sieluruumis, joka on siltana tajunnan ja aineen maailman välillä, — se hieno aineellisuus, joka ei ole ainetta fyysisessä merkityksessä, koska emme voi sitä nähdä aisteillamme, mutta joka näkymättömänä tottelee välittömästi hengen tahtoa, samalla kyeten vaikuttamaan karkeampaan aineeseen, koska se itse on aineellista.

Tästä henki-aineesta käytetään välistä nimitys, joka tuntuu sekä filosofiselta että muuten asianmukaiselta; nimitys on elämä, voima, elonvoima tai muuta sen tapaista. Sanokaamme: tämä näkymätön substansi on elämä, joka yhdistää tajunnan ja aineellisen muodon.

Ja miten tuo elämä sitten ilmenee? Se ilmenee liikunnossa. Siis saamme kolme päätekijää (jotka siitä huolimatta metafysisesti ovat yhtä): tajunnan toiseksi, aineen toiseksi ja keskivälillä liikunnan, värähtelyn, joka ehdottomasti vaatii jotain, joka värähtelee, mutta joka on niin lähellä tajuntaa, että tätä voi hyvin ymmärtää värähtelyn synnyttäjänä.

Rochas d'Aiglun'in ja Durville'n kokeista emme kuitenkaan ole puhuneet filosofisessa tarkoituksessa. Silmämääränämme ei ole ollut ratkaista toinen tai toinen jännittävä filosofinen kysymys. Meidän tarkoituksemme on ollut toinen. Samalla kuin historiallisella mielen-

kiinnolla olemme seuranneet mesmerismin kehitystä Mesmerin jälkeen, olemme tähdänneet siihen, että mesmerisiä, hypnotisia, suggestioni- ja yleensä ajatuksella parantamisen ilmiöitä emme täysin ymmärrä, ellemmme tutki niiden tus. okkultista puolta. Ja jos taas emme ymmärrä niiden salaista rakennetta, mitä edellytyksiä meillä on niitä oikeudenmukaisesti arvoitellaksemme? Mistä tiedämme, onko parannustapa vahingollinen vai hyödyllinen, onko se siveellisten käsitteittemme mukainen vaiko ei? Sentähden vieläkin jatkamme pari sanaa noista tutkimuksista.

On huomattava, että Durville'n kokeet eivät pysähtyneet siihen tulokseen, että on olemassa sieluruumis, vaan menivät niin pitkälle, että on osattu tehdä eroa erilaisten kerrostumain tai aspektien välillä tuossa sieluruumiissa, jonka tähden on otettu käytäntöön niitä nimityksiä, joita on tunnettu vanhastaan okkultisissa systeemeissä ja uudenaikaisessa teosofiassa. Niinpä tohtori Durville ja hänen apulaisensa ja seuraajansa ovat ruvenneet puhumaan sekä menttaali- että astraali- ja eetteriruumiista, vieläpä elinvoimasta, oodista eli dshiivasta. Tässä tulisi liian pitkäksi ja vaikeaksi esittää, millä tavalla he menettelivät kokeiluissaan, tahdomme vain mainita tuloksista, joita he aina valokuvasivat.

Sieluruumiin eri kerrostumista eli tiiviyssasteista he tekivät seuraavia havaintoja.

Kun sieluruumis oli saatu erkanemaan fyysillisestä, oli se ensimmäisessä muodostumassaan epämääräinen, sumuntapainen elämänvoima, jota tutkijat sentähden nimittivät oodiksi eli dshiivaksi, praanaksi. Mutta kun koehenkilön unta syvennettiin sivellyksillä, irtaantui

hänestä lisää näkymätöntä, orgaanista ainetta, joka yhdessä elonvoiman kanssa muodosti selvän fantoomin, haamun, ja askel askeleelta kehittyi koehenkilön fyysillisen ruumiin näköiseksi vaatteineen. Tätä fantoomia, jonka yhteydessä elonvoima uskollisesti pysyi, nimittivät tutkijat eetteri- eli ilmaruumiiksi (aerosoomiksi). Se ei voinut poistua kauas fyysillisen ruumiin läheisyydestä. Mutta kun tutkijat kokeita jatkaessaan ovat siirtyneet fantoomia magnetisoimaan — kokeita on aina kontrolloitu valokuvilla ja selvänäköisten mediuimein ilmoituksilla, — on eetteriruumis ynnä elonvoima vetäytynyt takaisin fyysilliseen ruumiiseen, mutta samalla on jotain siitä erkaantunut, fantoomista on muodostunut jotain uutta, ja sitä uutta he ovat nimittäneet astraaliruumiiksi, koska koehenkilön tunne-elämä riippuu kiinni siinä. Myös he käyttävät nimitystä *neuricité*, joka merkitsee hermosubstanssi, tai tunneruumis, kuten teosofisessa kirjallisuudessa on tapana sanoa. Astraali- eli tunneruumis on näissä kokeissa ollut koehenkilön näköinen, mutta paljon pienempi.

Kun yhä pitemmälle on jatkettu kokeiluja, on huomattu, että astraaliruumiissa vielä on jotain, joka voi siitä erkaantua. Se on valokehä eli valoloiste pään ympärillä, jota tutkijat nimittävät tohtori Luys'n mukaan *boule mentale*'ksi eli menttaalipalloksi. Kun kokeiluissa se on eristetty astraaliruumiista, on se vetänyt mukaansa pilvenmuotoisen auran astraaliruumiista, niin että sieluruumiin menttaalin olemuspuoli on kuin suuri ovaali eli pitkulainen ympyrä, jonka yläpäässä on loistava menttaalipallo.

Nämä ovat kokeellisesti selville saatuja asioita, mutta kokeet on tietysti tehty muutamien harvojen tutkijain

suljetussa piirissä, ja sentähden niitä ei ainakaan vielä liene tunnustettu tiedemiesten kesken, joista suurin osa tuskin mitään tietääkään koko asiasta. Mutta okkultiset, teosofiset, psyykkiset tutkijat, jotka näitä asioita harrastavat, ovat tietysti mielenkiinnolla seuranneet rohkeiden ranskalaisten lääkärien tutkimuksia ja voivat iloita siitä, että ikivanhat opetukset ihmisen näkymättömistä ruumiista pitävät kokeellisesti niin hyvin paikkansa.

Nämä edellytykset mielessä voimme ymmärtää, mitä tapahtuu hypnoottisissa experimenteissä. Kuten tiedämme, hypnoosia on eri asteista. Tri Charcot Parisissa teki eron kolmen eri hypnoosiasteen välillä, joita hän nimitti letargiaksi, katalepsiaksi ja somnambulismiksi. Hän sanoi, että itse suggestibiliteetti eli vastaanottavaisuus hypnotisoijan ajatuksille ja sanoille alkaa vasta silloin, kun mediumi on vaivutettu kolmanteen tilaan. Kun ihmistä hypnotisoidaan, hän ensin tulee uniseksi ja nukahtaa. Hänen unensa ja nukkumisensa on sangen lähellä tavallista unta, mutta samalla suuresti siitä eroavainen. Ruumiin jäsenet ovat letargiassa hervottomat kuin unessa, mutta kun uni jatkuu kataleptiseen tilaan, joka muuten on niin lähellä ensimmäistä, että siirto toisesta toiseen käy varsin helposti, niin koehenkilön jäsenet jäykistyvät ja jäävät liikkumattomina semmoiseen asentoon, johon hypnotisoija ne asettaa. Niinpä mediumi esim. voi maata ilmassa jäykkänä, kun pää asetetaan toisen tuolin äärimäiselle reunalle ja kantapäät toisen.

Vasta kun mediumi on Charcot'n luokittelun mukaan somnambuulisessa tilassa, hän kuulee, mitä hypnotisoija sanoo, hän voi puhua, hänen silmänsä menevät auki.

Hän on kuitenkin kokonaan hypnotisoijan vaikutuksen alainen, hän ei näe eikä kuule muuta, kuin mitä hypnotisoija tahtoo. Jos hypnotisoija sanoo jotain, joka ei ole totta, niin mediumi uskoo. (Nykyään, jolloin enimmäkseen käytetään suggestionia, alkaa tämä suggestibiliteetti-tila heti, mutta tästä puhumme myöhemmin.)

Rochas d'Aiglun jatkoi Charcot'n tutkimuksia ja tutki hypnoosia vielä syvemmissä tiloissa. Hän nimitti Charcot'n tiloja pintapuolisiksi eli pinnallisiksi hypnoositiloiksi (*états superficiels de l'hypnose*). Mutta itse hän tutki hypnoosin syvempiä asteita (*états profonds de l'hypnose*). Rochas d'Aiglun tunki syvemmälle somnambuulisessa tilassa ja kiinnitti erikoisesti huomionsa siihen hypnoositilaan, jota hän nimitti kirkasuniseksi (*état de sommeil lucide*). Tässä kirkasunisessa tilassa hypnotisoitu subjekti tulee selvänäköiseksi ja häneltä voi pyytää tietoja salatuistakin asioista. Hänelle voi sanoa: lähde siihen tai siihen paikkaan sieluruumiissasi, ja hän tottelee ja kertoo näkemiään. Näitä tosiseikkoja romaanikirjailijatkin käyttävät hyväkseen. Kuka ei olisi lukenut esim. Dumas'n kuvauksia Balsamosta ja Cagliostrosta ja hänen mediuumeistään romaani-sarjassa »Lääkärin muistelmia»? On selvää, että tällaiset kokeet voivat olla erittäin vaarallisia.

Kun olemme selvillä eri hypnoositiloista, voimme ajatuksissamme sovittaa ne yhteen kokeiluista ja havainnoista saatuihin tietoihin sieluruumiin eri olemuspuolista ja okkultisesti selvästi ymmärtää, mitä hypnoosissa tapahtuu. Kuvitelkaamme, että seisomme selvänäköisinä katsojina hypnotisoijan ja mediumin vieressä ja omilla havaintokyvyillämme osaamme seurata ja tarkastaa, mitä kulloinkin tapahtuu.

Hypnotisoija on aina voimakkaampi, tahdonvoimaisempi ihminen kuin se, jota hän hypnotisoi. Hänessä pitää olla enemmän »miehellisiä» ominaisuuksia, mediumissa enemmän »naisellisia», ja sentähden hypnotisoija melkein aina on mies ja mediumi nainen.

Kun siis hypnotisoija seisoo mediuminsa edessä ja nukuttaa häntä Mesmerin tapaan magnetisoimalla, tekee hän rauhallisia, siveleviä liikkeitä koehenkilönsä pään yli ja pitkin hänen kylkiään. Silloin näemme selvästi, kuinka hypnotisoijan käsistä lähtee ulos tuota valoa, oodia, kulkeutuen mediumiin ja tunkeutuen hänen sisäänsä. Hypnotisoijan elämänvoimaa menee mediumiin ja työntää samalla mediumin ruumiista ulos vähän mediumin omaa oodia eli elämänvoimaa.

Ajatelkaamme nyt, että mediumi on sairas jostain kohden. Jos hypnotisoija on terve ja voimakas, jos hänen elämänvoimansa on kaunis ja kirkas, tunkee se tieltään mediumin sairasta, väriltään likaista elämänvoimaa ja astuu itse tilalle. Selvänäköisesti katsoen ihmisen terveydentila aina näkyy hänen elämänvoimansa laadusta ja väristä. Elämänvoima, joka selvänäköiselle silmälle näkyy loistavana organismia kiertävänä virtana terveessä ruumiissa, on sairaan ruumiissa muuttunut likaisen väriseksi; eikä sen säteily ole iloisen näköistä, niinkuin auringon säteily, vaan näyttää väsyneenä painuvan maahan. Jos joka paikka ruumiissa on sairas, silloin elämänvoima on niin turmeltunut, että se voi olla melkein musta väriltään. Kun nyt magnetisoijan puhdas ja terve elämänvoima tunkee sisään sairaan mediumin ruumiiseen, samalla työntäen tieltään hänen huonoa oodiaan, on luonnollista, että sairas tulee uniseksi. Ja luonnollistahan on myös, että uusi voimakas

oodi voi tehdä terveeksi — useinkin aivan äkkiä — tuon sairaan mediumin.

Elämänvoiman siirtyminen hypnotisoijasta hypnotoituun saa aikaan letargisen tilan. Sitä hyvin lähellä on kataleptinen tila, joka syntyy seuraavasti: kun magnetisoija jatkaa sivelyjä, erkanee hänestä vielä enemmän substanssia, ei ainoastaan oodia, vaan semmoista, jota nimitämme eetteri-aineeksi. Hän luovuttaa omasta eetteriruumiistaan jotain ainesta, joka asettuu oodin ympärille ja joka hänen omassa ruumiissaankin muodostaa kuin kotelon elämän voimalle.*)

Sitä mukaa kuin nyt magnetisoijasta siirtyy eetteriä mediumiin, ajaen tämän omaa eetteriä tieltään, sitä mukaa jäykistyvät mediumin jäsenet, koska hänen omalla tajunnallaan ei enää ole välitöntä vaikutusvaltaa hänen eetteriruumiiseensa. Vieraan ihmisen eetteriä on tullut häneen, ja vieras eetteri tottelee omaa omistajaansa eikä mediumia. Kun sentähden hypnotisoija sanoo: ole jäykkänä tai seiso niin tai niin, tekee tietysti hypnotisoitu käskyn mukaan. Tämä on silloin kataleptinen tila.

Sitten seuraa kolmas: hypnoosin suggestibiilinen tila eli Somnambulismi, joka selvänäkijälle on hyvin merkillinen ja mieltäkiinnittävä ilmiö. Sivellyksien kestäessä lähtee nyt hypnotisoijasta magneettista fluidumia, jota voimme nimittää tunto- eli astraalsubstansiksi. Hypnotisoijan astraaliruumiista kulkeutuu aineksia koehenkilön sisään ja samassa mitassa mediu-

*) Selvänäköisesti katsoen hermot ovat vain putkia, joiden sisällä virtaa ruusunväristä oodia; sen ympärillä on vielä kuin hieno putki jotain eetterimäistä ainetta. Eetteriruumiissa kiertää yhtämittaa tällöinen oodi eli elämänvoima.

mista ajetaan ulos hänen omaa astraaliruumistaan. Mutta huomattava Okkultinen ilmiö on tämän ohella se, että mediumin oma oodi ja eetteriruumis vetäytyy häneen takaisin. Niinpian kuin mediumista hänen astraalista olemuspuoltaan siirtyy ulos, palaa siis takaisin häneen hänen eetteriruumiinsa. Sentähden hän tulee taas ikäänkuin omaksi itsekseen, katalepsia ja letargia poistuu hänen jäsenistään ja hän saa valtansa takaisin oman ruumiinsa yli. Mutta hänen tunneruumiinsa on ainakin osaksi syrjäytetty, ja siitä seuraa nyt tämän kolmannen hypnoositilan kaksi faasia eli vaihdetta: suggestibiliteetti (alttius ajatusvaikutuksille) ja luciditeetti (kirkasnäköisyys).

Suggestibiliteetti johtuu siitä, että hypnotisoijan astraaliainetta on siirtynyt mediumiin. Sieluruumiin astraalinen olemuspuoli on näet tunteiden ja mielikuvituksen väline. Hypnotisoija hallitsee täten mediuminsa tunteita ja mielikuvitusta, ja kun hän sanoo jotain, missä on selvä ajatuskuva mukana, niin mediumi uskoo. Sentähden suggestibiilinen tila on niin vaarallinen henkisesti ja moraalisesti katsoen. Se jättää hypnotisoidun henkilön hypnotisoijan armoille. Ja joskin yleensä nykyään ollaan sitä mieltä, että ihmistä ei voida suggeroida tekoon, joka suoraan vastustaa hänen omaa moraalista tuntoaan, tekisi mieleni sanoa, että omatuntokin hämmentyy voimakkaan tahdon käsissä, ja siksi uskallan epäillä mainitun väitteen pätevyyttä. Epäilemättä semmoiset tapaukset ovat harvinaisia, koska onneksi ei ole joka päivä tarjolla kylliksi voimakkaita suggeroijia, mutta asian mahdollisuutta ei käy kieltäminen. Dumas vanhempi antaa ennen mainitsemisemme Balsamo-romaaneissaan tyypillisen esimerkin

hypnootisten voimien suuresta vallasta. Balsamo piti aina mukanaan naista nimeltä Lorenza, joka ei rakastanut häntä, vaikka B. rakasti tyttöä. Lorenza oli hyvä mediumi, ja Balsamo käytti hänen selvänäköisyyttään monella tavalla hyväkseen. Kun Lorenza oli hypnoottisessa tilassa, oli Balsamo sugeroinut: »sinä rakastat minua.» Ja aina kun tyttö oli hypnoosissa, hän rakasti B:tä. Lopulta Balsamo ei juuri ollenkaan pitänyt häntä hereillä, vaan antoi hänen yhtämittaa olla siinä tilassa, jossa hän ehdottomasti totteli B:n käskyjä. Tapaus on historiallinen, vaikka kirjailija sitä väritti mielikuvituksellaan. Dumas oli joka tapauksessa tutkinut okkultismia.

Joskus on lehdissä näkynyt uutinen, että ihminen on tehnyt rikoksen hypnoottisessa tilassa. Tapauksen kulku on silloin ollut seuraava:

Hypnotisoija on vähitellen saanut toisen valtaansa. Joskus on pidetty istuntoja, ja niiden luoman kontaktin, sielullisen kosketuksen, nojalla hypnotisoija on harjaantunut vaikuttamaan kaukaa uhrinsa mielikuvitukseen ja vaikkapa vaivuttamaan hänet uneen. Toisen ollessa vastaanottavaisessa tilassa on hypnotisoija sitten sugeroinut rikoksen, esim. murhan. Ja vaikka hypnotisoija erityisessä istunnossakin olisi sugeroinut rikoksen, on hän turvautunut siihen merkilliseen ilmiöön, jota sanotaan posthypnoottiseksi suggestioniksi. Tämä on sitä, että vaikka istunto lopetetaan ja mediumi herätetään, täytyy hänen jälestä päin määrättyinä päivinä suorittaa semmoinen teko, jonka hypnotisoija on painanut hänen mieleensä. Posthypnoosi näet vaikuttaa, että mediumi itsestään vaipuu määrättyllä kellon-

lyömällä uudestaan hypnoottiseen tilaan ja suorittaa, mitä on käsketty.

Nämä ovat taikavoimia eikä meidän pidä ihmetellä, että viisaat ovat niistä varoittaneet. Hypnotismi on mustaa magiaa, sanoi madame Blavatsky, sillä kun ihmiselle annetaan valtaa toisten ihmisten yli, on hänellä suuri kiusaus käyttää sitä itsekkäisiin tarkoituksiin, jos hän ei ole käynyt ankaraa siveellistä koulua. Onneksi ei joukossamme ole paljon ihmisiä, joilla olisi luonnostaan näitä kykyjä, jotka asettavat yhtä suureen vaaraan sekä mediumin että hypnotisoijan.

Suggestibiliteetti on oikeastaan sairaaloinen tila. Se ei ole ihmiselle luonnollinen. Sentähden se hypnoosissakin on ohimenevä, kriittinen murrostila, niin pian kuin hypnotisoija manipulatsionejaan jatkamalla luopuu vallastaan toisen mielikuvituksen yli ja käskää hänen kääntämään huomionsa asioihin, jotka vaativat yliaistien käyttämistä. Okkultisesti katsoen tällöin mediumin ajatus kääntyy hänen omaan astraaliseen fluidumiinsa, joka on siirtynyt ruumiin ulkopuolelle. Tämä astraaliaines elävöittyy ja tulee havaintovälineeksi, siinä puhkeaa Selvänäköisyys, selväkuuloisuus j. n. e. Mediumi tottelee luonnollisesti mestarinsa, hypnotisoijan, käskyjä, mutta kykenee tekemään objektiivisia havain-toja, kulkemaan eri paikoissa maan päällä, muistamaan asioita, jotka kauan sitten ovat unohtuneet j.n.e. Tämä on somnambulismien kirkasnäköinen tila.

Niinkauan kuin mediumin älyaura eli menttaalipallo on koskematon, on hän oma itsensä hypnotisoijan vieraasta vaikutuksesta huolimatta. Mutta jos hypnotisoija kykenee poistamaan mediumistaan älyauran, silloin mediumista tulee älytön olento, idiotti.

Durville'n kokeissa piti kerran valokuvata menttaalipalloa. Erilaisilla tempuilla oli astraaliruumis kutsuttu takaisin mediumiin, mutta menttaalipallo oli ulkopuolella, ja sitä valokuvattiin erikseen. Mitä silloin tapahtui? Mediumi oli, kuten sanottu, saanut takaisin tunneruumiinsa, hänellä oli myöskin eetteriruumiinsa ja elonvoimansa. Minkälainen olento hän nyt oli? Hän oli ihminen, joka osasi tuntea, mutta jolla ei ollut mitään omia ajatuksia. Mitä tapahtui? Hän tuli raivohulluksi. Kun ei hän kyennyt ajattelemaan, hän rupesi huutamaan ja raivoamaan kuin eläin. Tuskalla ja vai-valla saivat lääkärit menttaalipallon takaisin mediumiin, ja silloin vasta hän jälleen tuli tavalliseksi ihmiseksi.

Tämä oli opettava kohta. Raivohulluus, jossa tilassa ihmisellä ei ole valtaa omien ajatustensa yli, voi siis riippua siitä, että valokehä hänen päänsä ympäriltä on syrjäytynyt syystä tai toisesta. Muuten tiedämme jokapäiväisestä elämästä, että raivostuessamme, suuttuessamme, menemme kuin ulkopuolelle itseämme, niinkuin ruotsiksi sanotaankin: »jag blef utom mig.» Tämä on lauseparsi, joka viittaa okkultiseen totuuteen, mutta tietysti tavallinen suuttuminen ei vaikuta äly-auraan niin järkyttävästi.

Olemme nyt tutkineet hypnoottisten ilmiöiden salaista puolta, mutta vielä tulee tutkia n. s. puhtaita suggestioni-ilmiöitä, sillä suggestioni- ja hypnoottisten ilmiöiden välillä on ero, jota emme ymmärrä, ellemmme tunne kumpaistenkin okkultista rakennetta.

VI.

SUGGESTIONI-ILMIÖT.

Tieteelliset tutkijat ja lääkärit kallistuvat nykyään, kuten ennen olemme huomauttaneet, siihen katsantokantaan, että hypnoottisissa ilmiöissä ei enää tarvita unta sanan varsinaisessa merkityksessä, ei teknillistä hypnoosia. Riittää, kun vain suggeroidaan, kun vain saadaan ajatus siirtymään potilaaseen. Hypnoottisissa ilmiöissä on päätekijänä suggestioni, paljas suggestioni. Jo tri Bernheim Nancy'ssa sanoi tämän.

Mutta kun okkultisesti tutkimme ja ajattelemme näitä suggestioni-ilmiöitä, hypnoottisia ilmiöitä ilman unta, joita nykyaikana harjoitetaan, niinkuin olemme voineet nähdä Helsingissä y.m. esiintyneiden puolaisten tohtorien istunnoissa, huomaamme, että sittenkin on oikein lukea niitä yhteen samaan kategoriaan puhtaasti hypnoottisten ilmiöiden kanssa. Puhtaat suggestioni-ilmiöt ovat näet kerrassaan harvinaisia. Itse asiassa on paikallaan jakaa ilmiöt kolmeen luokkaan: puhtaat hypnoottiset ilmiöt, puhtaat suggestioni-ilmiöt ja niiden keskivälillä hypnosuggestioni-ilmiöt, ja silloin

useimmat ilmiöt lankeavat tähän viimemainittuun luokkaan.

Mitä nyt ensiksikin tarkoitamme hypnosuggestioni-ilmiöillä? Tarkoitamme niitä meidän päivinäme niin mieluisia hypnoottisia ilmiöitä, jotka tapahtuvat ilman unta. Hypnoottinen ilmiö ei ole koskaan ilman suggestionia, mutta hypnosuggestioni-ilmiöt ovat hypnoottisia ilmiöitä näennäisesti ilman unta.

Mikä näet okkultisesti katsoen tapahtuu, kun hypnotisoija eli suggeroija suggeroi mediumin johonkin? Tapahtuu se, että hänestä, suggeroijasta, erkanee sitä hienoa fluidumia, jota sanotaan astraaliseksi tai astraalismenttaaliseksi aineeksi. Tapahtuu aineiden vaihdos, hypnotisoijasta siirtyy ainetta potilaaseen. Sentähden suggeroitu henkilö joutuu suggeroijan valtaan ja tottelee häntä vastoin parempaa tietoaan, vaikkei olekaan varsinaisesti unessa. Suggeroija sanoo istunnossa jollekin herrasmiehelle: »Te olette kihloissa tuon neidin kanssa, menkää ja osoittakaa hänelle, että olette hänen sulhasensa.» Ja herrasmies tottelee sentähden, ettei hän ole vapaa ja itsenäinen ihminen enää. Hänen ajatuksensa tottelee vaistomaisesti niitä mielikuvia, joita vieraan astraalisen fluidumin ohella tunkee hänen sieluunsa.

Tietysti, jos hän on uppiniskainen ja aktiivinen eikä sensitiivinen henkilö, hän ei avaa ovea suggeroijan vaikutukselle. Mutta kuta sensitiivisempi hän on, sitä suurempi on vaara, sillä suggeroijan vaikutus on salakavala, se avaa itse ovet toisen huomaamatta. Asian tuntija ja ajattelemaan tottunut ihminen ei ole altis vaaralle. Harvoja lääkäreitä esim. voidaan suggeroida vasten tahtoaan. Mutta jokapäiväisessä elämässä tulemme paljon käyttäneeksi suggestionin voimaa.

Kun esim. menemme jonkun ihmisen luo, kysymme, onko hän kotona, ja se, joka tulee avaamaan oven, sanoo, ettei kysytty henkilö ole kotona, ja tämä on totta, silloin ei tarvita mitään suggestionia, totuus vaikuttaa omalla voimallaan. Mutta jos tuo ihminen on kotona eikä tahdo ottaa vastaan, vaan antaa palvelijan sanoa, ettei ole kotona, silloin sekä palvelija että isäntä, joka ei tahdo nähdä meitä, ovat pakoitettut turvautumaan valheeseen ja ajatuksen suggestiiviseen voimaan. Jos palvelija on huono taidossa, emme usko, vaan lähdemme tiehemme tietäen, että meille valehdeltiin. Jos palvelija taas on hyvä »pajuköyttä syöttämään», uskomme hänen sanaansa, ettei isäntä ole kotona. Palvelija ja isäntä ovat yhdessä suggeroineet meitä.

On totta, että yhtämittaa vaikutamme toisiimme. Paraimmassa tarkoituksessa me ihmiset tulemme käyttäneeksi suggestionivoimaa. Vanhemmat lapsia ohjattaessaan käyttävät suggestionia; se on luonnollista, niinkauan kuin ihminen ei ole itsenäinen. Lapsuudessa on oikeutettua, että äiti tai isä sanoo jotain, jolla on maagillinen vaikutus lapseen. Minulla oli nuoruudessani hyvä ystävä, keski-ikäinen rouva, joka piti minua kuin omaa lastaan. Hän kerran päästi minut turhasta tavasta. Olin saanut päähäni, että silmilleni teki hyvää, jos kostutin sormenpäästä sylellä ja hieroin sillä niitä. Tätä tein usein seurassakin huomaamattani. Kerran äidillinen ystäväni tämän havaitsi ja kysyi moittivasti: »Mikä ihmeellinen tapa sinulla on?» Kiihvastiin heti vähän ja sanoin, että se on terveellinen tapa. »Mitä ihmettä, tästä lähtien sinä et enää saa semmoista tehdä», sanoi ystäväni päättävästi, tarttui käteeni ja

löi sormea, jolla oli tuo hullunkurinen tapa. Kumma kyllä en sen jälkeen tehnyt sitä kertaakaan, vaikka se oli ollut monivuotinen tottumus. Lapsilla on kaikenlaisia turhia ja pahojakin tapoja, ja niiden parantamisessa viisas suggestioni on paikallaan.

Hypnosuggestioni-ilmiot ovat tavallisia ilmiöitä nyky-aikana; niitä nimitetään vain suggestioni-ilmioiksi, mutta niillä on kuitenkin hypnoottinen luonne: jotain vaivutetaan uneen, — mitä? Fyysillis-eetteristä ruumista ei nukuteta, mutta suggeroidun henkilön astraalisessa aurassa jokin kohta vaipuu horrostilaan tai vaikkapa »kuolee».

Sentähden voimme syystä kysyä: mikä sitten olisi puhdas suggestioni? Onko semmoista olemassa? Onko olemassa semmoista vaikutusta ihmisestä toiseen, jossa ei tapahdu mitään väkipakkoa?

Suggestioni edellyttää, että ajatus siirtyy toisesta ihmisestä toiseen. Mutta ajatushan juuri on todellisuus näkymättömässä maailmassa. On olemassa näkymätöntä astraalista ajatussubstansia, johon kaikki ajatukset pukeutuvat. Jokaisella ajatuksella on oma elämänsä, jokainen ajatus, joka erkanee ihmisen organismista näkymättömään maailmaan, pukeutuu omaan muotoonsa. Jos siis suggestioni toisessa tai toisessa merkityksessä on telepaattinen eli kaukovaikutus-ilmio, lähtee ajatusolio toisesta ihmisestä toiseen, ja silloin on tapahtunut jonkinlainen hypnoottinen ilmiö, sillä vieras elävä ajatusmuoto on suggestionin vastaanottajassa työntänyt tieltään tämän omat ajatukset ja ikäänkuin hetkeksi nukuttanut ne. Mutta onko olemassa semmoista puhdasta suggestionia, jossa ei mikään substansisiirto toisesta toiseen eikä minkäänlainen nukutusilmiö tapahtuisi?

Jos muistamme, mitä Christian science opettaa, että nim. on vältettävä ajatuksen suggestiivista voimaa, ymmärrämme, että kristillisen tieteen kannalla on ainakin teoriassa olemassa toisenlainen auttava ja parantava vaikutus ihmisestä ihmiseen. Mutta mikä se olisi, jos ei kerran ajatus saa siirtyä toisesta toiseen? Jonkinlainen suggestioni täytyy joka tapauksessa olla vaikuttamassa. Tottahan christian scientisti, joka parantaa sairaan, jotain vaikuttaa, — mikä parantaja hän muuten olisi? Mutta miten hän vaikuttaa toiseen, jos ei mitään substansia saa siirtyä hänestä potilaaseen? Onko mitään mahdollisuutta hänellä ollenkaan vaikuttaa?

Ei tietenkään olisi, jos meidän inhimillinen olemuksemme tyhjentyisi ennen mainittuihin olemuspuoliin: fyysilliseen ruumiiseen, eetteriruumiiseen elonvoimiseen sekä tunne- ja ajatusruumiiseen. Mutta jos olemme vielä jotain muuta, jos nämä ovat kuin pukuja varsinaisen itsemme ympärillä, silloin voimme ajatella muunlaistakin vaikutusta. Ja kuinka lienee? Mehän olemme ihmisinä minuuksia, jotka ajattelemme, tunnemme ja tahdomme. Sielullinen elämämme ja toimintamme kyllä tapahtuu tuon näkymättömän moniasteisen substansin avulla ja välityksellä, samalla tavalla kuin elämämme ja toimintamme näkyväisessä maailmassa käy mahdolliseksi tämän fyysillisen ruumiin välityksellä. Mutta itse me olemme toimijana kaiken takana, sinä minuutena, joka käyttöväliseissä elää. Ja sentähden, että olemme tällainen tajuntakeskus, on ajateltavissa, että saatamme vaikuttaa toiseen puhtaasti henkiolentoina eli tajuntakeskuksina, jotka emme käytä mitään ulkonaisia taikakeinoja. Mutta minkälainen olisi laadultaan se suggestioni?

Muistamme, että tiedemiehet, jotka harjoittavat hypnotismia ja suggestionia, eivät sano ainoastaan, että hypnotismin ydin on suggestioni, vaan lisäävät, että suggestionin ydin on Itsesuggestioni, autosuggestioni. Ihminen ei ollenkaan voi vaikuttaa toiseen väkipakolla, hän ainoastaan herättää toisessa tämän autosuggestiivisen kyvyn. Niin sanovat useimmat tutkijat nykyään. Potilaassa herätetään autosuggestionivoima, ja hän itse suggeroi itsensä terveeksi. Kun potilas tulee lääkärin luo ja valittaa: »Minulla on hirmuinen hermosärky kasvoissa, te voitte parantaa minut», niin lääkäri sanoo: »Ei siinä tarvita muuta kuin pieni suggestioni, antakaa, minä suggeroin teidät.» Lääkäri tekee joitakin temppuja koskematta potilaaseen ja sanoo: »Kyllä särky nyt menee. Toistakaa puoliääneen itsekseen: se menee, se menee, niin kaikki on ohi.» Potilas tekee niin ja huomaa parantuvansa.

Lääkäri selittää, ettei hän tehnyt mitään potilaalle, hän vain herätti potilaan oman suggeroivan voiman. Niin tahtovat tiedemiehet yleensä nykyään selittää. Pitääkö tuo paikkansa? Ikävä kyllä, se ei pidä paikkaansa, sillä ihminen voi pakkovaltaisesti vaikuttaa toiseen. Hän voi suggeroimalla vaikuttaa toiseen sen nojalla, että hänestä erkanee magnetismia. Nykyaikaiset tiedemiehet erehtyvät luullessaan, että kaikki on itsesuggestionia. Jos ihminen on esim. kovassa hammassärkyssä ja sanoo itselleen: minä olen terve, siis suggeroi itselleen terveyttä, niin hän ehkä ohimennen tuntee, ettei pakoita, mutta pian pakoitus tulee takaisin. Välitön autosuggestioni ei onnistu kelle tahansa. Mutta kun lääkäri hänelle vakuuttaa: »se menee pois, sanokaa vain itsellenne, että se menee», silloin hän tulee

suggeroiduksi ja silloin on ollut muutakin vaikuttamassa, kuin paljas autosuggestioni. Oli ainakin voimakas ja selväpiirteinen ajatuskuva astraalisessa substanssissa. Ei potilaan tarvinnut vaipua uneen, hän otti telepaattisesti vastaan kuvan ja uskoi siihen. Silloin vasta hänen oma uskonsa eli autosuggestioninsa vaikutti.

Huomaamme siis, ettei tavallinen suggestioni-ilmio perustu puhtaaseen autosuggestioniin. Ja kuitenkin täytyy olla olemassa — kuten sanottu: ainakin teoriassa — puhdasta suggestionia, koska me ihmiset olemme tajuntakeskuksia, aineettomia henkiolentoja.

Palatkaamme nyt christian scientistiimme.

Hän tulee potilaan luo eikä tahdo vaikuttaa häneen ulkonaisesti, pakkovaltaisesti, vaan tahtoo todella auttaa häntä sisäisesti. Millä tavalla hän silloin menettelee? On kaksi mahdollisuutta: joko hän istuu ääneti tai hän puhuu. Tavallisesti hän ensin puhuu ja sitten istuu ääneti. Mitä hän puhuu? Hän kertoo omasta uskostaan. Hartaalla riemulla hän selittää, että ihminen on puhdas jumalallinen tajunta, joka ei tiedä mistään pahasta; kaikki paha ja kärsimys asuu siinä kuolevaisessa mielessä, *mortal mind*'issä, joka on harhaa. Hänen ei tarvitse kuin vedota salaisimpaan itseensä, huomatakseen, kuinka kaikki muu on olematonta, kaikki kärsimykset ovat harhaa. Parantajan tällä tavalla puhuessa — jolloin hän tarkasti pitää vaarin, ettei tavallisessa merkityksessä suggeroi potilasta, — potilas kuuntelee ja ottaa vastaan toisen uskon. Näin menetellen Christian scientisti stimuloi potilaan omaa minuutta, ja silloin, jos parannus seuraa, on tapahtunut puhtaan suggestionin ohella todellinen autosuggestioni.

Entä mitä on silloin autosuggestioni? Se on sitä,

että ihmisessä itsessään herää voiman lähde, että ihmisessä itsessään herää usko, että ihmisessä itsessään herää se tahtova moottori, joka panee värähtelyn liikkeelle. Kaikki aineelliset ilmiöt ovat värähtely-ilmiöitä, mutta puhtaassa suggestionissa värähtely ei siirry suggerioijasta sugeroituun, vaan syntyy sugeroidussa itsessään, ollen täten samalla todellista autosuggestionia. Ero on siten olennainen suggestionin ja suggestionin välillä, vaikka koko selityksemme tuntuisi hiuksenhalkaisulta keskellä jokapäiväistä todellisuutta. Puhtaassa autosuggestionissa potilaan tajunta siirtyy hänen puhtaaseen järkiminuuteensa, ja silloin hän siinä minuudessa huomaa uskovansa ei ainoastaan parantajan auktoriteettiin, vaan siihen totuuden auktoriteettiin, joka hänelle paljastuu. Hän on elämän salaisesta lähteestä lähtenyt henkiolento, hänen juurensa ovat itse olevaisessa, sentähden hän itse oman tajuntansa pyhäköstä lähettää tahdonvoiman ulos ja panee sielunsa värähtelemään. Tätä värähtelyä pitkin kulkee salainen tieto terveydestä. Puhtaassa henkiminuudessaan ihminen on terve ja onnellinen, vapaa ja voittamaton, ja kun hän siihen tajuntaan koskettaa ja sillä täyttyy, puhuu se hänelle: Sinä olet terve, sinulle eivät mitkään kärsimykset mitään mahda, ja tämä sisäinen kirkas totuuden tieto pukeutuu ajatuksen ja tunteen muotoon astraalisessa sielunsubstanssissa ja vaikuttaa eetteriruumiin kautta fyysilliseen. Tämä on todellista autosuggestionia, ja semmoiseen voimme saada apua ainoastaan ihmiseltä, joka itse elää henkiminuudessaan ja osaa stimuloida meidän minuuttamme.

Minkätähden luulette, että korkealle kehittyneet ihmiset, Mestarit, pysyttelevät salassa eivätkä liian paljon

liiku ihmisten kesken? Siitä syystä, että heidän olemuksensa on äärettömän voimakas, heidän läsnäolonsa vaikuttaa kuin luonnonvoima. Ihmiset eivät sitä kestä. Sentähden Mestari aina järjestää niin, jos hän tulee meidän keskellemme, että monet hänen ystävänsä ja oppilaansa syntyvät samalla aikaa maailmaan, että he voivat häntä ympäröidä, koska ne, jotka myös ovat korkealle kehittyneitä sieluja, kykenevät sulattamaan hänen läsnäolonsa. Tavalliset, varsinkin herkkätuntoiset ihmiset tunsivat niin voimakasta henkistä stimulansia, näkisivät itsensä niin selvästi kaikkine vikoineen, etteivät voisi sitä kestää. Jos tulette adeptin yhteyteen, herää teissä merkillinen totuuden tajunta, joka niin selvästi näyttää teille oman mitättömyytenne, syntisyytenne ja itsekkyytenne, ettette sitä kestä, jollette koko sydämes-tänne ole totuudenetsijöitä. Totuudenetsijälle sitä vastoin on suuri onni tavata Mestaria, sillä hänen oma henki-nen tiensä ja tehtävänsä näkyy silloin selvänä hänelle. Kuitenkaan korkea Mestari ei ilmesty kunniaasaan opetuslastensakaan keskelle, sillä se vaikuttaisi heihinkin hypnotisoivasti. Kun Jeesus kirkastettiin kunnian vuorella, vaipuivat kehittyneimmät opetuslapset, Pietari, Jaakob ja Johannes, horrostilaan.

Puhdas suggestioni on vaikutusta minuudesta minuuteen. Se ei ole suggestionia enää hypnosuggestiivisessa merkityksessä, sillä se ei lähetä mitään toiseen, se vain herättää toisessa sitä, jota nimitämme uskoksi. Tämä on okkultisesti katsoen ainoa laillinen, moraalinen tapa vaikuttaa toiseen. Salatieteilijöinä emme saa hypnotisoida emmekä suggeroida sanan tavallisessa merkityksessä, saamme ainoastaan herättää uskoa

vetoamalla toisen järkeen, sydämeen ja omaantuntoon. *)

Kaukaisessa muinaisuudessa, atlantilaisena aikana, jolloin ihmisten yksilöllinen järki vielä oli niin pieni, ettei siihen voinut vedota, silloin oli ihmiskunnan opettajien tapa käyttää suggestionia, s.o. vedota ihmisten tunteihin ja jaloihin intohimoihin. Käytetäänhän tätä paljon vieläkin — esim. poliittisessa ja välistä uskonnollisessa elämässä — mutta okkultiselta kannalta se ei enää ole asianmukaista ja suotavaa. Buddhan esiintymisen jälkeen varsinkin on ainoa luvallinen vaikutus ihmisten kesken vetoaminen heidän järkeensä. Sitä varten on ihmisellä puhekyky, ja nykyiset aarialaiset kielet ovat paljon rikkaampia ja monivivahteisempia kuin vanhat atlantilaiset. Nykyään tulee meidän opettaa ja valistaa toisiamme puhumalla, ajatuksia esittämällä; silloin opetettavamme pysyvät täysin valveilla, omana itsenään, ja ottavat järjessään valon vastaan.

Jos todella tahtoisimme mennä eteenpäin sillä tiellä, joka vapauttaa meidät vieraan suggestionivallan alaisuudesta, pitäisi meidän noudattaa sitä sääntöä, josta puhutaan evankeliumissa, kun sanotaan: »miksi te ihmiset etsitte niin paljon toistenne kiitosta? Etsikää pikemmin Jumalan kiitosta!» Kun tarkastamme kreikkalaista tekstiä, on »kiitos» sanan vastineena sana *doksa*, joka merkitsee kiitos, mutta myös latinankielessä *gloria* = kunnia. Doksa on se valokehä, joka ihmistä ympäröi, jota sanotaan auraksi ja joka on tulos hänen ajatus- ja tunne-elämästään. Jeesus antoi siis seuraavan

*) Poikkeuksena tästä säännöstä on salatieteilijällekkin magneettinen parantaminen, josta puhutaan seuraavassa.

neuvon: miksi etsimme niin paljon toistemme auroja, tahdomme ikäänkuin nauttia niistä, tahdomme ajatella ja tuntea niinkuin muut, — sen sijaan, että etsisimme Jumalan (Logoksen) auraa, sitä ihanaa, puhdasta, valkoista, joka asettaa meidät sopusointuun koko luomakunnan kanssa? Jos Jumalan, s.o. totuuden, aurassa elämme, silloin emme ole riippuvaiset ihmisistä ja heidän sympatioistaan tai vihoistaan, vaan elämme Itse Terveiden, Rauhan ja Onnen ilmapiirissä.

Olemme hetkeksi poikenneet varsinaisesta aiheestamme, joka koskee parantamista, mutta syy on siinä, että nämä ajatukset ja mietteet ovat omiansa valaisemaan suggestionin luonnetta yleensä. Tahdomme nyt seuraavassa kohdistaa huomionamme taasen parantamiskysymykseen.

VII.

MAGNEETTINEN PARANTAMINEN.

Kun ajattelemme hypnotismin ja suggestionin nurjia ja mustia puolia ja kun toiselta puolen tiedämme, että näitä samoja voimia on käytetty ja käytetään parannuksessa ihmisten fyysilliseksi ja sielulliseksi hyväksi, niin joudumme pian kahden vaiheelle emmekä osaa selvästi päättää, onko noiden voimien käyttäminen väärää ja epämoraalista, vai onko se suotavaa ja toteutuuko tässä jesuiittain periaate, että tarkoitus pyhittää keinot. Vai emmekö vielä ole asioista täysin perillä? Onkohan ehkä sittenkin — lukuunottamatta tavallisia lääketieteellisiä metoodeja, — korkeampia parannustapoja, joita voisi laillisesti käyttää?

Ihmiskunta on sairas, ja historiallinen tosiseikka on, että kaikista kehittyneimmät ihmiset ovat ottaneet työkseen parantaa sairaita veljiään sielullisesti ja ruumiillisesti. Ei meidän tarvitse mennä kauemmas kuin omaan uskontoomme, omiin pyhiin kirjoihimme, niin näemme heti, että Jeesus Natsarealainen vaeltaessaan maan päällä paransi ihmisiä. Hän paransi kuuromykkiä,

sokeita, rampoja. Ja millä tavalla Hän heitä paransi? Joko käsien päälle panemisella, ikäänkuin siunaamalla, tai sanansa voimalla, tai äkkiä valmistamalla jotain voidetta. Evankeliumeissa kerrotaan, kuinka hän syki käteensä, otti hiekkaa maasta, sekoitti sitä ja hieroi tällä voiteella sokean silmiä. Kuuromykan hän paransi siten, että pisti sormen mykän korvaan, painoi toisella kädellä hänen kieltään ja sanoi: »avaudu!» Kun joku koski häneen, hän tunsu, että hänestä lähti voimaa, ja hän sanoi sille sairaalle: »sinun uskosi paransi sinut.»

Jeesus oli siis ihmeellinen lääkäri, ja hänen opetuslapsensa koettivat kulkea Mestarinsa jäljessä ja tekivät paljon ihmeitä. Apostoli Jaakob kirjoitti kirjeessään kristityille: »kun teidän joukossanne joku tulee sairaaksi, silloin pyytäköön hän luoksensa seurakunnan vanhimpia, ja he parantavat hänet esirukouksilla ja öljyllä voitelemalla.» Katolisessa kirkossa on öljyllä voiteleminen tehty sakramentiksi. Kun ihminen tekee kuolemaa, voitelee pappi hänen otsaansa, ja se on katolilaisen mielestä kuolevalle välttämätön sakramentti, joka auttaa häntä rauhassa erkanemaan. Mutta alkuaan se on johtunut siitä, että sairasta piti voidella öljyllä, ja että ensimmäisissä seurakunnissa seurakunnan vanhin toimitti voitelemisen.

Nämäkin tosiseikat silmäimme edessä meidän ei tarvitse tarkastaa toisia uskontoja, joissa asianlaita on ollut sama.

Kaikissa uskonnoissa on alussa harjoitettu parantamista, sitä emme voi kieltää, ja sentähden meidän täytyy kysyä: mitä keinoa käytettiin? Käytettiinkö hypnoosia ja suggestionia? Epäilemättä, kuuluu vastaus,

on jonkun verran käytetty suggestionia; suggestionia oli, kun Jeesus sanoi kuuromyökan kielelle ja korvalle: »aukene». Suggestionia oli, kun hän sanoi rammalle: »Nouse, ota vuoteesi ja käy.» Mutta hänen suggestioninsa ei ollut väkivaltaista suggestionia, se oli sitä, josta edellä olemme puhuneet ja joka herättää eloon toisen sisimmän minän. Jeesuksella oli semmoinen auktoriteetti, hänen henkinen voimansa oli niin suuri, että hän sai sairast uskomaan, ja uskosta seurasi luonnollinen itsesuggestioni.

Mutta jokapäiväisessä elämässä emme saata ottaa lukuun tämmöisiä erikoistapauksia. Jeesuksen kaltaisia olentoja, jotka sanalla, katseella, kosketuksella herättävät toisessa uinuvan hengen, ei liiku joukossamme ylen määrin, ja sentähden kysymme, eikö ole mitään parannuskeinoja, jota me tavalliset ihmiset voisimme käyttää? Ja kun nyt tähän tahdomme vastata, saamme aivan kuin pyyhkäistä mielestämme kaikki muisto ja tieto hypnoosin ja suggestionin vaaroista ja vastenmielisyydestä. Meidän täytyy asettua toiselle kannalle ja kysyä: minkälainen hypnoottinen ja suggestiivinen vaikutus voisi olla luonnollinen ja hyvä? Ja siihen osaamme heti vastata: jos parantaja on moraalisesti puhdas ihminen, jos hänellä ei ole mitään sivutarkoituksia, omia ajatuksia tai laskelmia, vaan jos hän paljaasta myötätunnosta, säälistä ja rakkaudesta tahtoo auttaa, silloin voimme hyväksyä hänen parantamisensa ja silloin voimme ottaa vastaan apua häneltä.

Tämä on ensimmäinen edellytys, ja mikä on toinen luonnollinen edellytys? Se, että ihminen, joka tahtoo auttaa ja parantaa, itse uhkuu terveyttä sekä sielullisesti että ruumiillisesti. Onhan selvää, että ihminen, joka

ei itse ole terve — sanokaamme ainakin sielullisesti — ei ole omiansa parantamaan, hän ei ole lääkäri sanan todellisessa merkityksessä. Ja jos hän on ruumiillisesti sairas, silloin emme ainakaan soisi, että hänestä tulisi meihin mitään sairasta fluidumia, sillä sehän ei voi auttaa. Mutta jos nuo edellytykset ovat parantajalla olemassa, silloin hän on sopiva parantamaan.

Onko niitä ihmisiä paljon? Ei tietenkään ole. Ei ole paljon semmoisia, jotka todella kykenisivät ihmiskuntaa auttamaan ja parantamaan. Niitä ihmisiä on harvassa, jotka uhkuvat epäitsekästä rakkautta kanssaihmiisiään kohtaan ja samalla luonnostaan ovat voimakkaita parantajia.

Mutta eikö sitten missään ole näitä edellytyksiä jokapäiväisessä elämässä? On, on. Eiväthän kaikki ihmiset ole kylmiä keskenään, onhan olemassa ainakin perheet, joissa luonnon mukaan vallitsee rakkauden henki, — ja sama on laita kaikissa piireissä, missä vallitsee ymmärtämys, myötätunto ja todellinen hyvä tahto. Sanokaamme siis, että perheen jäsenet keskenään täyttävät ensimmäisen edellytyksen. Ja harvoin perheen jäsenet kaikki ovat yhtäikää sairaita, tavallisesti heistä useimmat ovat terveitä.

Mitä nyt kertoo meille kokemuksemme? Pienokaisina riensimme aina heti äidin luo, jos olimme jonkun pienen vamman saaneet. »Äiti, äiti«, huusimme ja näytimme hänelle kätemme, jos siihen oli sattunut. Ja mitä äiti teki? Hän teki sitä, mitä me kaipa-simme ja toivoimme hänen tekävän, hän otti kiinni kipeästä sormesta, puhalsi, suuteli sitä, silitti sitä ja sanoi: »Kas noin, nyt se on terve taas.« Ja iloisina

palasimme leikkiimme, sillä emme enää tunteneet kipua.

Sillä tavalla kaikki pienet kivut parannetaan lapsuudessa. Miksi ei suurempia? Miksi ei perheessä suurempia kipuja paranneta samalla ihmeellisellä tavalla? Tämä on asia, jota emme ole tulleet ajatelleeksi, mutta miksi emme voisi sitä tehdä?

Eihän meidän tarvitse kertoa esimerkkejä siitä parantavasta voimasta, mikä ihmisellä on ja jonka käyttäminen ei vaadi mitään nukutuksia. Nimitämme sitä elonvoimaksi tai magnetismiksi, se on ihmiskäden siunaava voima. Muistammehan, että hypnoottisissa ilmiöissä ensimmäinen tila on niin sanottu letargia, jolloin potilaan jäsenet väsyvät, rauhoittuvat, herpaantuvat, ja hän itsekin tuntee mieluista uneliaisuutta. Tutkiessamme sitä okkultisesti huomaamme, että silloin siirtyy oodia eli elonvoimaa, magnetismia, parantajasta parannettavaan, hypnotisoijasta mediumiin, ja se saa aikaan tuon hyvän tunteen. Kun hypnotisoija jatkaa, niin syntyy kataleptinen tila, silloin on mennyt tuon praanan mukana jotain eetteriainetta mediumiin ja vasta sen perästä tulevat suggestionitilat, jolloin subjekti herää unesta. Tämä ensimmäinen tila ei ole luonnoton eikä vastenmielinen, vaikka parantajasta siirtyy elonvoimaa potilaaseen, koska potilaan oma elonvoima on epäkunnossa, parantajan sitä vastoin terve. Siinä on vain pieni personallinen momentti; jos ei ole sympatiaa olemassa heidän välillään, silloin on asia epäiltävä, mutta jos sympatia on olemassa, ei ole potilaalle vastenmielistä saada toiselta hyvää, puhdasta elonvoimaa.

Nämä edellytykset ovat perheessä olemassa. Kun äiti hyväilee lapsensa sormeaa, lähtee äidistä tervettä

elonvoimaa lapseen. Se on ihaninta ja mieluisinta, mitä olla voi.

Samalla tavalla tapahtuu silloin, kun varsinaisesti parannetaan. En ole itse paljon tämmöistä kokenut, minua toisin sanoen ei ole paljon parannettu, mutta on elämässäni tapaus, jota pidän klassillisena, koska parantajana oli tunnettu ja kunnioitettu henkilö.

Eversti Olcott, Teosofisen Seuran perustaja-presidentti, oli tunnettu parantavasta voimastaan. Varsinkin kahden vuoden aikana hän oli Indiassa suorittanut mitä ihmeellisimpiä parannuksia. Hän kertoo itse, että kaikki ihmeet, mitä hän sai aikaan, tapahtuivat Mestarin avulla, siis korkeamman voiman avulla. Mutta eihän Mestari olisi voinut käyttää häntä, ellei hänellä olisi ollut taipumusta parantamiseen. Tukholmassa keväällä v. 1900 tapasin eversti Olcottin. Ensimmäisenä iltana oli yhteinen teosofinen illanvietto vieraan kunniaksi. Minulla sattui olemaan harvinaisen ilkeä päänsärky; maailma oli mustana silmissäni; vaivoin pääsin kulkemaan lattian poikki etsiessäni itselleni paikkaa jostain nurkasta. En kuullut, että huudettiin nimeäni. Ystäväni tohtori E. Z. tuli luokseni ja sanoi, että minua pyydettiin tulkitsemaan eversti Olcott'ia. Vastasin, että niin mielelläni kuin sen tekisin, oli se minulle mahdotonta, koska päänsäryltäni en osannut koota ajatuksiani. Kun eversti Olcott sai kuulla vastaukseni, hän hilpeästi huudahti: »Ei se mitään, tulkkaa tänne vain.» Hänen äänessään oli niin ystävällinen sävy, että häpesin ja ajattelin, että koetan mennä, ja meninkin, mutta sanoin everstille, etten kauhealta päänsäryltäni osaa mitään tulkita, en ehkä ymmärrä koko puhetta. »Ei hätää, antakaa minulle kätenne», vastasi eversti Olcott ja otti

oikean käteni molempien käsiensä väliin, ruveten samalla pitämään puhetta. Tulkinta tapahtui lause lauseelta. Hän jatkaa ja minä jatkan, ja hetken perästä tunnen, että pääni on aivan selvä, ei ole mitään kipua enää. Se oli korkeintaan parin minuutin asia. Samaan aikaan eversti Olcott päästi käteni ja sanoi: »Nyt on hyvä.» Siinä oli minulla loistava tapaus parantamisesta, jossa ei ole unta eikä suggestionia, vaan suorastaan elinvoiman vaihdosta niinsanoakseni.

Sellaista parantamista voisivat mielestäni ihmiset käyttää jokapäiväisessä elämässä, ystävien kesken, perheessä. On kyllä totta, että toinen ihminen on kuin luotu parantajaksi, mutta jokaisella terveellä ihmisellä on elinvoimaa ja useilla niin runsaasti, että voivat sitä toisellekin jakaa.

Tosiasia on — senhän Reichenbachin kokeet ovat todistaneet, — että ihmisestä, varsinkin hänen sormenpäistään, lähtee oodia, elinvoimaa. Sitä erkautuu aina ja runsaammin silloin, kun ihminen tahtoo sitä luotaan lähettää, esim. kuvittelemalla, että sitä hänestä erkanee. Ettehän tätä epäile? Kuinka silloin selitätte esim. koiran vaiston? Koira ei tiedä, minne hänen isäntänsä on mennyt, mutta se etsii häntä. Jos koira tuntisi isäntänsä hajun kaukaa tai selvänäköisesti näkisi, missä isäntä on, se tietysti juoksisi suoraa päätä tämän luokse. Mutta kuinka koira menettelee? Se nuuskii isäntänsä jälkiä ja seuraa niitä kaikissa niiden kouke-roissa, vaikka matka määrän päähän siten tulisi kuinka tarpeettoman pitkäksi tahansa. Tämä todistaa, että koira vainuaa jotakin, mikä on jäänyt ihmisestä. Fluidumilla, joka jää ihmisestä, on jotain hajua, ja koira tuntee sen ja löytää henkilön, jota sen on käsketty

etsimään. Mutta jos esim. joki on koiran ja etsittävän ihmisen välillä, silloin fluidumi on haihtunut veteen ja koiralle tulee pysähdys.

Palatkaamme parantamiseen. Yksi edellytys on vielä välttämätön, jotta menestyksellä voitaisiin magnetisoida: se on, että näihin asioihin täytyy uskoa. Ei voi parantaa, ellei usko. On hyvä, jos parannettava myös uskoo, sillä jos hän epäilee, hän asettaa oman ajatuksensa parantavaa voimaa vastaan. Mutta magnetismin käyttö ei suinkaan edellytä, ettei saisi käyttää lääkäriä ja hänen määräämiään parannuskeinoja. Miksei niitä voisi käyttää? Eivät lääkärin määräämät lääkkeet saata suorastaan parantaa, ne vain poistavat esteitä luonnon tieltä, niin että ihmisen oma organismi pääsee toimimaan. Meissä itsessämme on todellinen lääkäri, se »Jumala, joka on vanhin parantajista», se henki, joka pitää meitä pystyssä. Lääkkeiden ja yleensä kaiken hoidon tarkoitus on edistää ihmisen sisäisen, luonnollisen lääkärin työtä. Sentähden ei missään tapauksessa liioin ole haitaksi, jos vielä autetaan tuota luonnollista prosessia rakastavan ihmisen elonvoimalla.

Miten nyt magneettinen parantaminen ystävien kesken tapahtuu? Se tapahtuu seuraavasti:

Olettakaamme, että perheessä lapsi on sairas. Hänen vatsansa on kipeä, hyvin kipeä. Äiti on terve, hän tahtoo parantaa (tai isä, veli, sisar, lapset ovat yhtä hyviä parantajia kuin aikaihmiset). Sairas pannaan pitkälleen vuoteelle tai asetetaan istumaan tuoliin niin, että hän saa mukavasti nojata tuolin selkään. Sitten äiti oikealla kädellään keveästi hieroo vatsaa joko ohuen vaatteen päältä tai paljasta vatsaa — paljon vaatteita ei pidä olla, sillä ne jonkun verran estävät magnetismin

läpipääsyä. Äiti siis kevyesti hieroo auringon kulun suuntaan vasemmalta oikealle ja ajattelee samalla, että sormenpäistä lähtee elonvoimaa, joka lapsen parantaa. Jos vatsa on arka, ei sitä tarvitse koskettaa, voi hieroa ilmassa vähän vatsan yläpuolella, se vaikuttaa yhtä hyvin, mutta jos kipeä paikka ei ole arka, silloin voi siihen koskettaa.

Kun minä takavuosina kerran olin taittanut jalkani, järjesti etevä lääkäri heti hoidon uudenaikaiselle kannalle. Sen sijaan, että jalan parantaminen olisi kestänyt kuukausimääriä, ei minun tarvinnut maata kuin kymmenen päivää, vaikka tietysti jonkun aikaa jälkeensä sain käyttää kainalosauvoja. Ja miten jalan parantaminen tapahtui? Siten, että heti ruvettiin sitä hieromaan. Neiti, joka sitä hieroi, oli samalla magnetisoija, hän tiesi, että alussa oli mahdotonta koskea jalkaan, siksi hän ensimmäisinä päivinä hieroi sitä ilmassa, mutta minä tunsin selvästi, kuinka hänen kädestään lähti jonkinmoinen viileä tuuli, joka teki hyvää kuin äidin hyväily. Ja jalka parani ja kasvoi umpeen päivä päivältä, vaikka molemmat luut olivat nilkan kohdalta taittuneet. Kun ilmassa magnetisoimista oli jatkettu muutamana aamuna, saattoi jo jalkaa koskettaa hierottaessa.

Kun nyt, palataksemme sairaaseen lapseemme, äiti on noin viiden minuutin ajan hieronut lapsen vatsaa, on hyvä, jos hän vielä jatkaa magneettisilla sivellyksillä pitkin ruumista. Niitä tehdään ylhäältä alas, joko niin, että kosketaan ruumiiseen, tai vähän matkaa ruumiista ulkona. Kun sivellään, aloitetaan silmien tasalta, ei pään yläpuolelta, ja jatketaan alaspäin jalkoihin saakka, ja kun on jalkoihin saakka vedetty, on hyvä pudistaa käden liikkeellä kuin vettä pois sormenpäistä. Sitten

nostetaan kädet suuressa kaaressa takaisin lähtökohtaan ja vedetään entiseen tapaan uudestaan alas. Ei missään tapauksessa saa nostaa käsiä pitkin ruumista takaisin, se olisi vastavaikutus. Sääntönä on, että oikea käsi sivelee potilaan vasenta kylkeä ja vasen oikeaa, toisin sanoen, että siveleminen tapahtuu edestäpäin. Jos selkäpuolta on magneettisesti hierottava, pitävät jotkut parantajat käsiään ristissä, jotta oikean käden fluidumi yhä virtaisi potilaan vasempaan kylkeen j.n.e. Onhan ihmisen oodi oikealla puolella sinertävä ja vasemmalla punertava, ja parannettaessa pidetään sääntönä, että punainen kaipaa sinistä, sininen punaista. Kun valitsemassamme esimerkissä äiti on näitä yleisiä sivellyksiä jatkanut muutamia minutteja, voi hän uudestaan vähän hieroa lapsensa kipeää vatsaa. Mutta koko magneettinen käsittely ei saa yhteensä kestää kuin 15 tai 20 minuuttia; mieluummin voi sen suorittaa pari kertaa päivässä.

Tämmöinen parantaminen ei missään tapauksessa voi olla vahingollista, kun se tapahtuu rakkaudessa ja magnetisoija on terve. Siitä ei voi olla muuta kuin hyötyä. Paljon on sillä tavalla parannettu sairaita, joille lääketiede ei ole kyennyt mitään tekemään. Ulkomailla tämä on verrattain tavallista; siellä on julkisia parantajia, jotka nimittävät itseään magnetopaateiksi y.m. Meillä ei täällä Suomessa varsinaisesti ole ollut muunlaisia parantajia kuin niitä hierojia, poppamiehiä ja tietäjiä, joita meillä on kansan kesken.

Tulemme nyt magneettisen parantamisen toiseen menettelytapaan, joka varsinkin suomalaisten tietäjien taholla on käytännössä. Hehän usein antavat lääkkeitä, joita itse ovat valmistaneet ja jotka auttavat sairasta. Mikäli siinä silloin on kysymys magneettisesta paran-

tamisesta, on noudatettu apostoli Jakobin neuvoa: »voidelkaa öljyllä». Öljyn asemasta on vain useimmiten käytetty vettä. Ja totta on, mitä vanha suomalainen sananlasku sanoo: »vesi vanhin voitehista, Jumala parantajista». Onhan syntynyt kokonainen luonnonparannusmetodi, jossa! käytetään vettä ainoana lääkkeenä. Mutta vesi on vielä ihmeellisempää, jos sitä siunataan, jos parantaja sitä magnetisoi. Sitä voidaan juoda lääkkeenä ja sillä voidellaan kipeitä paikkoja. Tahdon kertoa pari tapausta omasta kokemuksestani.

Eräs rouva J. täällä Suomessa valitti kerran muutamalle magnetisoijalle, että hänellä oli sanomattoman vaikea reumaattinen särky kädessä, hän oli viikkokausia kärsinyt, eivätkä mitkään lääkkeet olleet auttaneet. Magnetisoijan tuli rouvaa sääli ja hän sanoi: »Minä annan teille voidetta.» Hän siunasi salaa lasin vettä ja vei sen rouvalle, sanoen: »tämä on merkillistä lääkettä, se varmasti parantaa.» »Miten minä sitä käytän?» »Te hierotte sillä vähän kättä ja sidotte iltasella käden ympärille nenäliinan, jonka siihen kastatte, ja sitten te nukutte ja paranette.» Seuraavana aamuna rouva hyökkäsi magnetisoijan luo ja sanoi: »Se oli aivan ihmeellistä lääkettä; heti kun panin sitä käteen, meni kipu, ja minä nukuin, ja kun yöllä heräsin ja katsoin kättä, se oli tullut mustelmiin, mutta kipua siinä ei ollut enää.» »Jatkakaa vain», sanoi toinen, »minä hankin sitä lääkettä teille vielä lisää.» Ei kestänyt kuin muutamia päiviä, niin käsi oli terve.

Toinen tapaus. Eräaseen paikkaan tuli iltapuolella matkustava nainen vieraaksi, ja hänen oli heti mentävä vuoteeseen. Häntä vaivasi säännöllisesti päänskipu, jonka yltyessä hän ei voinut nukkua eikä syödä, koska

kaikki ruoka tuli ylös. Paikalla sattui olemaan magnetisoija. Hän siunasi lasin vettä ja käski palvelijan viemään sen vieraalle neidille ja sanomaan, että kun sillä hieroo otsaa, niin varmasti nukkuu ja paranee. Palvelija teki niin, ja seuraavana aamuna neiti tuli, kiitti magnetisoijaa ja sanoi: »Minkä ihmeellisen lääkkeen te minulle laititte? Nukuin mainiosti enkä koskaan ole tuntenut itseäni niin terveeksi kuin nyt. Mitä lääkettä se oli?» »No, olipahan vaan», sanoi magnetisoija, mutta reseptiä hän ei antanut.

Nyt kysymme: millä tavalla vettä siunataan? Ei siinäkään ole erikoisia taikatemppuja. Ihmisen käsistä lähtee oodia. Siis: kun täyttää lasin vedellä, pitää parantaja kätensä lasin yläpuolella ja antaa valua elonvoimaa veteen. Hän voi käyttää hopealusikkaa ja sekoittaa sillä vettä, mutta yhtä hyvä on ilman lusikkaa. Jos lasi viedään pimeään huoneeseen, näkee sensitiivinen ihminen, kuinka magnetisoitu vesi loistaa — sitä kirkkaammin, mitä enemmän sitä on magnetisoitu. Magnetisoiminen tietysti tapahtuu rukouksella ja ajatuksen keskittämisellä: »parantavaa voimaa lähtee minun käsistäni tähän veteen.» Kun vielä tietää, mihin sitä on käytettävä, ajattelee magnetisoija: »tämä vesi tekee potilaan rauhalliseksi, antaa hänen nukkua, parantaa hänen päänsärkynsä j.n.e. asiainhaaroista riippuen. Tätä hän kiinteästi ajattelee. Magnetisoijaksi ei kelpaa, jollei osaa kiinteästi ajatella.

Sillä tavalla maagilliset lääkkeet valmistetaan. Jos etevä tietäjä lukee loitsuja valmistessaan lääkkeitä, on tämä juuri sitä, että hän valaa niihin oodia ja suggeroivaa voimaa. Suggestionikaan ei ole niin vaarallinen, kun se tapahtuu veden tai öljyn välityksellä, sillä se

ei aseta potilasta suoraan suggeroijan valtaan. Suggestioni on kuin neutralisoitu, tullut personattomaksi vedessä.

Kolmas parannustapa, jota suositetaan Uudessa Testamentissa, ei kuulu enää magneettisiin menetelmiin, vaan pikemmin suggestiivisiin, ja kuitenkin se on vaaratonta suggestionia. Tämä kolmas metodi on esirukous.

Esirukous on vaaratonta, koska se ei ole personalista, ei ole persoonallisen ajatus-substansin vaan ainoastaan auttavan ja siunaavan ajatuksen lähettämistä toiseen.

Mitä nimittäin on esirukous? Kirkollisissa piireissä on käsitetty, että se on seurakunnan yhteistä tai papin kirkossa sanoilla rukoilemista, mutta semmoinen ei ole ainakaan esirukous, joka vaikuttaa. Esirukous on sitä, että ihminen sydämessään, koko sielullaan ja mielellään ajattelee, mietiskelee — sanokaamme jonkun sairaan puolesta — ja silloin kokoaa henkensä voimat ja nousee sielussaan Jumalan tykö rukoillen sairaalle terveyttä ja parantumista. Todellinen esirukous perustuu siihen, että ihminen hengessään on vilpitön, että hänen hyvä tahtonsa on rehellinen ja todellinen. Tietysti, jos kirkossa rukoillaan sairaiden puolesta, jos pappi on tosissaan ja panee koko sydämensä hehkun rukoukseen ja jos seurakunta on ajatuksissaan mukana, toivoen parantumista ja terveyttä sairaille, silloin se on maagillinen toimitus, joka saa aikaan jotain. Se luo näkymättömään maailmaan mahtavan ajatusmuodon, joka pyrkii sairaiden luo, tunkee heidän auraansa ja antaa heille voimaa. Se on kyllä satunnaisesti todellista esirukousta.

Mutta semmoiseen esirukoukseen ei kykene valistumaton ihminen; ei hän kykene rukoilemaan, mietiskelemään, jollei hän ole oppinut keskittämään ajatuksiaan. Jollei hän ole oppinut hallitsemaan omia tunteitaan ja ajatuksiaan, ei hän kykene esirukoukseen, sillä sen välttämättömänä ehtona on ajatusten keskittäminen. Onhan ollut ja on ihmisiä niin voimakkaita tässä keskittämisessä, että he osaavat parantaa kaukaa toisia ihmisiä. Niin kerrotaan Jeesuksesta evankeliumeissa. Hän sanoi isälle, joka pyysi häntä tulemaan sairaan poikansa luo: »Sinun uskosi on auttanut sinua, poikasi parantuu.» Ja kun isä tuli kotiin, tulivat palvelijat ulos häntä vastaan ja sanoivat: »sinun poikasi on terve», ja isä huomasi, että paraneminen oli tapahtunut samalla hetkellä, jolloin hän oli pyytänyt apua Mestariilta.

Tuossa on esimerkki siitä, kuinka voimakas ihminen parantaa telepaattisesti. Se on kyllä suggestionia, mutta vaaratonta, puhdasta, sitä, joka herättää toisen ihmisen minuuden ja huutaa sille: »nouse, ota vuoteesi ja käy». Se on sitä suggestionia, joka nostattaa uskon toisessa. Kun sairas ja heikko ihminen saa semmoisen suggestionin, että usko hänessä herää, silloin hän voi parantua vaikka silmänräpäyksessä. Jos taas suggestioni on heikompi, hän paranee vähitellen.

Mutta esirukous saattaa hyvinkin tapahtua useampien ihmisten puolelta. Ihmiset, jotka ovat keskenään sopusoinnussa, voivat muodostaa ryhmän ja lähettää sairaalle terveyttä, uskoa herättäviä suggestioneja. Nämä ovat vaarattomia, sentähden että ovat personattomia. Ne eivät sano sairaalle: »minä tahdon», sillä yhdessä rukoilijat eivät muodosta mitään minuutta, eivät osaa

sanoa: »minä», eivät ole tavallisina ihmisinä herroja elämän ja kuoleman yli, niinkuin oli Jeesus Kristus, vaan ovat ihmisiä, jotka rukoilevat Jumalaa, kääntyvät korkeampien voimien puoleen anoen sairaalle parantamista ja terveyttä. Se on heidän kannaltaan persoonatonta. Jos siihen liittyy personallinen suggestioni, tulee se ylhäältä päin.

Näin olemme nyt esittäneet kolme menetelmää, joiden avulla hyvätahtova ihminen kykenee vaaratta parantamaan toisia tai lieventämään heidän tuskiaan.

Vielä emme ole puhuneet mitään ihmisen itsensä parantamisesta, joka nykyään, kun Coué'n y.m. autosuggestionimetodit alkavat olla muodissa, on miltei päiväkysymys. Siitä siis vielä pari sanaa.

VIII.

ITSENSÄ PARANTAMINEN.

Kysymyksemme on nyt: millä tavalla jokaisen yksityisen ihmisen tulee parantaa itseään? Vai onko se ollenkaan luvallista? Mutta mehän olemme tässä elämässä ja maailmassa sairauksien ja heikkouksien alaisia, eikö meidän pitäisi yrittää itse parantaa itseämme?

Viime aikoina on tullut tavalliseksi sekä puhe itseparannuksesta — ja itseparannuksesta silloin itse-suggestionin avulla — että myöskin tällöisen itse-suggestionin käyttö. Suomessa se ei vielä liene muodissa, vaikka aalto on muualta tullut tännekin, mutta ulkomailla, varsinkin englantilaisessa ja amerikkalaisessa maailmassa, käytetään sitä verrattain paljon. Eräs ranskalainen herrasmies on äskettäin keksinyt yksinkertaisen autosuggestioni-metoodin, jolla hän on saanut ihmeitä aikaan, ja jolla toisetkin ovat saavuttaneet huomattavia tuloksia. Tämä M. Coué on kertomuksista päättäen parantanut paljon potilaita, mutta hän väittää, ettei hän itse niitä paranna, vaan herättää heissä

autosuggestiivisen parantavan voiman. Hän sanoo, että koko metoodin perustana on se voima, mikä ihmisessä itsessään piilee, ja että kuka tahansa voi noudattaa hänen keksimäänsä metodia. Suomeksikin on ilmestynyt kirja («Terveytteen itsesuggestion avulla»), joka puhuu M. Coué'n metoodista. Kuulin eräältä amerikkalaiselta, että sen perästä, kun M. Coué kävi New Yorkissa, on hänen metoodinsa tullut niin yleiseksi Amerikassa, että joka ihminen nyt »kuiiaa».

Couén metodi on todella erinomaisen yksinkertainen. Se perustuu siihen aivan oikeaan huomioon, että ihmisen oma tahto on voimaton hänen mielikuviensa ja ajatustensa edessä. Jos ihminen esim. vakuuttaa itselleen tahtovansa tulla terveeksi, nostattaa hänen personallinen olemuksensa heti vastakkaisen ajatuksen: »tahdot, mutta et osaa; sinä olet sairas etkä tule ihmehen kautta terveeksi.» Tämä ajatus karkoittaa tiehensä uskon. »Sentähden», sanoo M. Coué, »täytyy turvautua ajatuksen voimaan.» Ja sillä hän onkin vedonnut siihen ikivanhaan esoteeriseen tapaan, joka aina on ollut tunnettuna salatieteellisissä piireissä: täytyy turvautua ajatuksen voimaan.

Ajatus ja mielikuvitus on meitä niin lähellä, että se voi asettaa toisen mielikuvan toisen tilalle. Kun ihminen sanoo: »minä tulen terveeksi», niin se vaikuttaa. Jos ihminen tuntee kipua, esim. reumaattista särkyä kädessään, hän vähän hieroo sitä toisella kädellään, hokien: »kipu menee pois, se menee, se menee.» Hän toistaa sanat monta kertaa ja kuinka nopeasti tahansa. Silloin hän suggeroi omaa ruumiillista tajuntaansa tottelemaan, ja hetken perästä kipu haihtuu. Sentähden on suotava, arvelee M. Coué, että ihminen säännöllisesti käyttää

mahdollisimman sisältörikasta ja laajaa kaavaa. Ja hän antaa ohjeeksi kaavan, joka samalla on yksinkertainen ja yleinen: »minä tulen yhä paremmaksi ja paremmaksi joka päivä kaikissa suhteissa.»

M. Coué sanoo: »Jos tuon pienen loitsun toistaa itsekseen parikymmentä kertaa joka päivä aamulla ja illalla, niin se vaikuttaa, että tulee paremmaksi ja terveeksi.» Tämä kuulostaa melkein pilanteolta, mutta kun okkultisesti tutkimme asian, ymmärrämme kyllä, että siinä on perää, sillä kun suggeroidaan ruumiillisen organismin omaa tajuntaa, jota teosofisissa kirjoissa joskus on nimitetty »fyysilliseksi elementaaliksi», niin se tottelee, mutta sitä vastoin se ei tottele minkäänlaisia loogillisia esityksiä. Se on uppiniskainen, itsepäinen, eläimellinen tajunta, joka ei ole altis järkiselityksille eikä käskyille sinään. Jos sille sanoo: »minä tahdon», se nousee vastaan. Mutta jos sitä suggeroi tämmöisellä puoleksi imartelevalla, puoleksi hävyttömällä tavalla, niin se tottelee ja noudattaa sitä. Tämä on vanha totuus, joka nyt näkyy tulleen eksoteeriseksi varsinkin M. Coué'n ansiosta, vaikka se on ollut ilmassa ainakin puolen vuosisataa.

Coué'n metodi tuntuu niin yksinkertaiselta, niin helpolta, niin varmalta, että hämmästyen kysymme: onko nyt vihdoin ratkaistu ihmiskunnan tie terveyteen? Eikö ole mitään muuta tarpeen, kuin ruveta sanomaan joka aamu ja ilta itsekseen: »minä tulen päivä päivältä paremmaksi ja paremmaksi», — jotta todella kaikki tulisimme niin terveiksi, ettei mikään sairaus meihin pystyisi? Ihmeellistä on, että ihmiskunta on ollut olemassa miljoonia vuosia, eikä yksikään tietäjä ole tätä salaisuutta ilmaissut, ei kukaan tavallinen ihminen

ole ennen keksinyt tätä yksinkertaista tapaa voittaa vaikeuksia!

Olen lukenut, että eräs amerikkalainen painija ei koskaan treenaa itseään toisella tavalla kuin istumalla nojatuolissaan ja keskittämällä ajatuksiaan; hän kehittää lihaksiaan ja jänteitään ainoastaan ajatuksen voimalla. Jos hän on tunnettu ja etevä atleetti, hän varmaan gentlemannina puhuu totta.

Kyllä ihminen voi niin tehdä, mutta uskallan epäillä, että kuka tahansa siihen pystyy. Jos jokainen noudattaisimme amerikkalaista esimerkkiä ja rupeaisimme »kuiiaamaan», pelkään pahoin, että pian väsyisimme, ja koko asia tuntuisi pintapuoliselta. Se tuntuisi pintapuoliselta ja kevytmieliseltä, vaikka jonkun verran menestyisimmekin. Itsesuggestioni on hyvä niille terveillekin ihmisille, joita painaa niin raskas velvollisuuksien taakka, että sortuisivat perheineen ja omaisineen, jolleivät yhtä mittaa jaksa olla aisoissa. Mutta jos ihminen ei tiedä ja tunne omassatunnossaan, että hänen on välttämättä oltava terve voidakseen täyttää velvollisuuksiaan, nousee hänessä epäily, ja hänen siveellinen tietoisuutensa kysyy: onko oikein ja luvallista käyttää loitsukeinoja terveytensä ylläpitämiseksi? Kuta itsekkäämpiin tarkoituksiin hän terveyttään tuhlaa, sitä ankarammaksi käy lopulta omantunnon soimaava ääni. Me ihmiset emme elä maan päällä persoonallisia pikku tarkoituksiamme varten. Suurempia suunnitellen on elämä lähettänyt meidät tänne työtä tekemään ja vaikeuksia voittamaan.

Mieleni tekisi sanoa: se ihminen, joka todella tahtoo parantaa itsensä, hän ymmärtäköön, että parantaminen ei ole oleva ainoastaan fyysillistä, vaan ennen kaikkea

sielullista laatua. Hän ymmärtäköön, että ihmisen on ensin herättävä henkiseen elämään, tietoisuuteen siitä, mitä varten on olemassa. On aivan kuin ihminen tekisi pilaa elämästä tai leikkisi henkisillä voimillaan, jos hän ilman vastuuntunnetta alkaa käyttää henkisiä kykyjä lisätäkseen omaa hyvinvointiansa, ilman että hän osaa selittää syytä, minkä tähden tämä on tärkeätä. Mutta sanonpahan samalla, että ihminen ei kykenekään todella parantamaan itseään, ellei hän ole herännyt henkiseen elämään.

Sitä tietysti M. Couékin tarkoittaa. Hän itse elää täysin henkistä elämää. Hän parantaa ihmisiä aamusta iltaan. Hän on hyväntekijä, suuri ihminen, jonka tarkoitus on puhdas ja ylevä. Mutta luonto suojelee meitä samalla kuin itseään siinä määrin, ettei se anna pintapuolisesti leikkiä itsensä kanssa. Emme osaa täydellisesti parantaa itseämme, elleimme ole tietoisia siitä, mitä elämä on, ja mitä me ihmiset olemme.

Sentähden tahtoisin sanoa: se metodi, joka parantaa yksityisen ihmisen ja jolla meidän tulee parantaa itseämme, on henkinen herämys ja sitä seuraava elämä, esoteerinen treenaus, hengen kasvu ja kehitys. Paljaalla autosuggestionilla emme pääse kiinni ihmiselämän tarkoituksesta emmekä osaa tehdä itseämme onnellisiksi ihmisiksi. Mutta kun etsimme totuutta ja huomaamme, että ihmistä odottaa elämässä tie, jota pitkin hän voi kulkea, että ihminen voi henkisesti kasvattaa ja kehittää itseään, silloin olemme päässeet kiinni oikeasta tienpästä, siitä, jota sanoin »esoteeriseksi treenaukseksi».

Katsokaamme semmoista ihmistä, joka on esoteerisesti trenattu. Koettakaamme häntä kuvata, katso-

kaamme häntä ensin ulkoapäin. Mitä tunnusmerkkejä huomaamme?

Hän on ensinnäkin kaikkea muuta kuin kevytmielinen ja pintapuolinen. Hän on ihminen, joka on tietoinen sanoistaan ja teoistaan, jonka huomio on mukana kaikessa, mitä hän tekee. Hän ei anna minkään hetken kulua tyhjänpäiväiseen haaveiluun, turhaan, itsetiedottomaan horrostilaan, hän tahtoo aina olla henkisesti valveilla. Hän panee painoa siihen, että kaikki, mitä hän tekee, olisi mahdollisimman hyvin tehty. Hän täyttää jokaisen pienen velvollisuutensa niin perinpohjaisesti kuin osaa. Semmoinen ihminen tulee toisia voimakkaammaksi tunteissaan ja aistimuksissaan, hän saattaa nauttia paljon voimakkaammin ja tuntea tuskaa paljon intensiivisemmin kuin toinen. Mutta hän ylläpitää tasapainoaan kaikessa.

Kun katsomme tämmöistä itsensä-treenaajaa esim. hänen syömisessään ja juomisessaan, huomaamme hänen syövän ja juovan oman ohjelmansa mukaan. Hän tottelee omaa vaistoaan, hän tietää itse, mikä on hänelle hyvä, mikä ei, eikä häntä voi siitä houkutella pois. Tavallisesti hänestä tulee kasvissyöjä, koska se auttaa häntä itse-hillinnässä. Perheessä, jossa kaikki muut syövät lihaa, on hänellä erinomainen koulu. Kun hän sanoo: »minä syön vain kasviksia», pilkkaavat toiset häntä, ihmettelevät hänen järjettömiä päähänpistojaan. Mutta todellinen itse-treenaaja pysyy lujana, hän tyytyy kuivaan leipään ja veteen mieluummin, kuin luopuisi päätöksestään. Vähän myöhemmin hän ymmärtää ruoan ja juoman suhteen, että yhtä tärkeä kuin fyysillinen ruokamassa on ruoan haju ja maku, joka mieluisana ollen elähdyttää eetteriruumista. Hajussa

ja maussa on ravitseva ja virkistävä voima, josta kyllä keittäjät esim. ovat tietoisia.

Ihminen, joka kouluuttaa itseään, ei paljon puhu. Hän ei paljon seurustele, ei hän ole paljon pidoissa eikä ota osaa tyhjämpäiväisiin keskusteluihin, saatikka panetteluihin, koska hän ei tahdo käyttää sanojaan turhaan. Hän on nähnyt muuta tarkoitusta elämällä eikä tuhlaa voimiaan tyhjäin. Totta onkin, että ihmiset tuhlaavat voimiaan liiaksi seurusteluun, joka usean osanottajankin mielestä on sisällötöntä ja tyhjää. Olen kuullut monen nuoren valittavan salonkielämän ankaruutta vaatimuksia. Mutta itsetietoinen ihminen, joka kasvattaa itseään, kieltäytyy; jos hän keskusteleekin, on hänen sanoissaan syvä personallinen tai aatteellinen sävy.

Itse-treenaaja on yleensä terve ihminen. Jos hän joskus sairastuu, on hän rauhallinen ja tyytyväinen, ja jos kuoleman hetki tulee kesken henkistä työtä, ei hän siitä säikähdä. Tästä ymmärrämme, että jotain on hänen sisäisessä elämässään, joka auttaa häntä. Mikä se on? Se on hänen elämänkatsomuksensa.

Hän on etsinyt ja ikävöinyt totuutta, kunnes hän on sen löytänyt. Hän on nähnyt elämän tarkoituksen. Hän on nähnyt, että ihminen on henkiolento, henkisesti elävä sielu. Hänen fyysillinen ruumiinsa asettaa hänet yhteyteen näkyväisen maailman kanssa, mutta hänen olemuksensa ei tyhjenny siihen. Hän tuntee itsensä toiseksi olennoksi, hän on henkimaailman jäsen, hän on lähtenyt suuresta, ikuisesta, kuolemattomasta elämästä. Hän ei ole kemiallisen materian tulos. Ennenkuin kukaan tiedemies on osannut todistaa, mitä fyysillinen aine oikeastaan on, hän tietää itse olevansa

olento, joka elää, vaikka ruumis kuolee. Hän tietää olevansa olento, joka on syntynyt hengestä, jonka elämä on hengessä, joka sentähden elää ikuisesti. Hän tietää olevansa olemassa sitä varten, että hengen elämä hänessä kehittyisi ja kasvaisi, sitä varten, että hänestä tulisi täydellinen ihminen, niinkuin Jeesus Kristuskin sanoi: »Olkaa täydelliset niinkuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on.» Hän, itsensä kasvattaja, tietää tämän omasta kokemuksestaan. Ja koska suuri Elämä, josta hän on lähtenyt, on ainoa, ehdoton täydellisyys, niin se myös on täydellinen harmonia, onni, autuus. Ja siis hän, joka on sen lapsi, hän on myös kutsuttu olemaan täydellisesti harmonoinen, onnellinen, autuas, aina iloinen ja riemukas, aina kiitollinen elämästä. Hän tietää ja tuntee tämän. Siis hän tietää, että Isä taivaissa, Jumala, suuri Elämä ei ole tahtonut, että hänkään olisi sairas, syntinen, heikko, huono. Ei, se ei ole Jumalan tahto. Ei ole ihminen syntynyt synnintekijäksi, ei sitä varten, että olisi sairas ja huono. Hän on syntynyt ollakseen terve, voimakas, onnellinen. Hän on syntynyt tänne tuodakseen oman taivaallisen kotiomaansa rauhan ja harmonian näkyväiseen maailmaan. Hän on heitetty tänne niinkuin jonkinlaiseen helvettiin, kuten muutamat ihmiset sanovat, mutta sitä varten, että oppisi voittamaan helvetin kaikki epätäydellisyydet, kaikki tuskat ja kärsimykset, kaikki synnit ja pahat. Jumalat eivät tee tätä helvettiä taivaaksi, se on ihmisen itsensä tehtävä, hänen on tehtävä se ihanaksi. Eikä tässä elämässä ole paljasta syntiä ja pahaa, semmoinen katsantokanta olisi väärä ja yksipuolinen. Kuinka paljon päinvastoin tässä elämässä on ihanuutta, kau-

neutta, totuuden etsimistä, rakkautta ihmistenkin kesken!

Tämän itsensä kasvattaja tietää, tässä elämänymmäryksessä hän elää.

Meidän ei tarvitse lisätä, että semmoinen ihminen meidän päivinäme usein uskoo jälleensyntymiseen, uskoo, että me ihmiset tulemme uudestaan tämän maan päälle jatkamaan työtämme. Meidän ei tarvitse siitä puhua, sentähden että se usko ei ole välttämätön. Jos ihminen ei kykene sitä uskomaan, olisi hänen ennen aikaista pakottaa itseään siihen. Kyllä aika tulee, jolloin hän huomaa olleensa maan päällä ennen ja tulevansa vastakin tänne. Ei ole muuta välttämätöntä kuin se, että hän tietää ja tuntee olevansa itse henkiolento, Elämänhengen lapsi.

Sanoimme äsken, että itsensä kasvattaja lausuu ilomielin sairaudenkin tervetulleeksi. Juuri sentähden — voimme nyt lisätä — hän säännöllisesti voittaakin sairauden, hän on kuin oikeutettu parantamaan itsensä. Tiedän erään henkisesti elävän ihmisen, joka oli potanut vaikeaa munuaistautia useampia vuosia, ennenkuin hän ymmärsi mennä lääkärin luo. Lääkäri sanoi: »Teidän tautinne on kuolemantauti. Te voitte elää jonkun aikaa, mutta silloin on välttämätöntä, että matkustatte toiseen ilmanalaan, Afrikkaan tai Krimille.» Tämä sairas oli köyhä, ei hänellä ollut varoja lähteä ulkomaille. Kotiin tultuaan hän kysyi itseltään: »pitääkö minun siis kuolla?» Hän oli nuori ja oli vastikään alkanut tehdä työtä Jumalan valtakunnan puolesta. Mutta hän vastasi itselleen hiljaa: »tapahtukoon elämän tahto!» Silloin tuntui hänen sisässään ääni sanovan: »ei sinun vielä tarvitse kuolla. Koska työsi on elämän

tarkoituksen mukaista, voit tulla terveeksi. Sinun täytyy tehdä työtä, sinun täytyy olla elämässä mukana opettaaksesi ihmisille, että ihminen on henkiolento. Siis paranna itsesi!» Ja silloin tuo kuolemaan tuomittu sairas sanoi itselleen: »minä elän ja paranen, koska Jumala niin tahtoo.» Tämä oli Itsesuggestioni, joka herätti hänen ruumiillisessa organismissaan sen omat parantavat voimat, ja hän parani.

Tiedän erään toisen henkilön, joka oli siksi vanha, että hänen sydämensä alkoi pettää, hänen verensä alkoi kalkkiintua, ja lääkäri sanoi hänelle: »Te kuolette pian, sillä mitä osaamme tehdä noin vanhalle organismitille?» Mutta sydäntautinen vanhus kysyi henkiseltä johtajaltaan, Mestariltaan, pitikö hänen kuolla. Mestari sanoi: »Paranna itsesi.» Ja hän noudatti niitä henkisiä neuvoja, mitä hän johtajaltaan sai. Kun hän jonkun ajan kuluttua meni lääkärin luo, ei tämä tahtonut uskoa silmiään ja tutkittuaan häntä sanoi: »En ymmärrä tätä asiaa, teidän sydämenne on terve, verenne on kuin nuorella ihmisellä. Mitä olette tehnyt?»

Näemme täten, että ihminen kyllä voi parantaa itseään henkisillä voimilla, jotka tekevät hänet terveeksi, oli hänellä kuinka vaikea tauti tahansa. Mutta jos katsoimme syvemmälle tuommoisen ihmisen sieluelämään, huomaamme, että hänessä ei ole mitään itsekkyyttä. Hän ei paranna itseään huvin vuoksi eikä siksi, että pääsisi kivuista ja tuskista; hän käyttää henkisiä parannustapoja itsensä suhteen ainoastaan silloin, kun hän saa siihen luvan omaltatunnoltaan. Toisia hän voi parantaa, mutta itseään hän ei ryhdy parantamaan, ennenkuin hän tuntee, että hänen täytyy se tehdä.

Hänelle on elämä itse kaikista suurin viisaus. Hän ehkä on jo nähnyt, että ihminen on jälleensyntyvä olento, hän ehkä näkee, että on olemassa semmoista, jota nimitetään karmaksi, ja hän sentähden tietää, sanoo itselleen: »inhimilliseen elämään kuuluvat tuskat, vaivat ja kärsimykset, ja kaikki, mitä elämään kuuluu, on minun kestettävä, kärsittävä. Sinä suuri Elämä, joka olet tunnustanut minut omaksesi, jonka sykkähdystä tunnen omassa rinnassani, sinä tiedät, mitä minä tarvitsen. Kaikesta olen kiitollinen. Ilman sinun tietosi ja tahtosi ei mikään sairaus minua kohtaa. Mutta jos sinä tahdot, silloin minä sanon: tapahtukoon sinun tahtosi. Ja jos sinä tahdot, että minun tulee julistaa sinun kunniaasi ja sitä varten olla terve ja voimakas, silloin tapahtukoon sinun tahtosi. Minä kiitän sinua kaikesta.»

Kun katsomme syvemmin itsekasvattajan sieluun, huomaamme tämän iloisen, vilpittömän mielen, joka aina on täynnä siunausta. Se ihminen, joka siis todella on ratkaissut terveyden salaisuuden, joka todella on tullut sairauksien herraksi, se ihminen auttaa ehkä toisia, mutta ei auta itseään muulloin, kuin jos Jumala niin tahtoo. Niinkuin Jeesuksesta Kristuksestakin sanottiin: »tuossa hän on ristinpuulla, miksi hän ei astu alas ja näytä voimaansa, hän, joka on elämän ja kuoleman Herra? Toisia hän on auttanut, miksi ei itseään?» Ei, hän ei astunut alas ristiltä, mutta hän nousi ylös kuolemasta.

Samalla tavalla henkinen ihminen, jolla on vaikeuksia, sairauksia ja kärsimyksiä elämässä, ei astu alas tuskien ristiltä itseään vapauttaakseen, mutta nousee kaikesta kärsimyksestä, jopa kuolemastakin ylös, silloin kun

Elämän ääni sanoo hänelle: »nouse, ole terve ja tee työtä!»

Sillä ainoastaan kun Elämä ja elämän Jumala kääsee, hän tottelee.

SISÄLLYS:

	Siv.
I. Terveys ja sairaus.....	5
II. Christian science.....	15
III. Hypnotismi ja psykoanalyysi.....	28
IV. Oodi ja fantoomi.....	41
V. Hypnoottisten ilmiöiden salainen rakenne.....	55
VI. Suggestioni-ilmiöt	67
VII. Magneettinen parantaminen	78
VIII. Itsensä parantaminen	93

Kirjallisuusluettelo

niitä varten, jotka tahtovat perehtyä tässä kirjassa käsitelyihin aineisiin:

Mary Baker Eddy, Science and Health, with key to the Scriptures.

Carl Renström, Christian Science.

Sigmund Freud, Die Traumdeutung.

C. G. Jung, Die Psychologie der unbewussten Prozesse.

Leo Kaplan, Hypnotismus, Animismus und Psychoanalyse.

C. von Reichenbach, Der sensitive Mensch.

Carl du Prel, Die Magie als Naturwissenschaft.

Carl Klesewetter, Franz Anton Mesmers Leben und Lehre.

A. P. Sinnett, Mesmerismen på vetenskaplig grund.

Rochas d'Aiglun, L'extériorisation de la sensibilité.

— „—, Les états profonds de l'hypnose.

Papus, La magie et l'hypnose.

Hector Durville, Le fantôme des vivants.

PEKKA ERVAST

on julkaissut

- Teosofisk Uppslagsbok.* 1897. Toinen painos 1906.
C. R. Sederholm (Max Müller), *Naturlig religion.*
Ruotsinno. 1897.
Den hemliga läran. 1898.
Teosofien som religion. 1898.
Annie Besant, *Johdantoa teosofiaan.* Suomennos.
1899. Loppuunmyyty.
Framtidens religion. 1900.
Valoa kohti. 1901. Viides painos 1919.
Haaveilija. 1902.
Kun usko petti. 1903. Loppuunmyyty.
R. W. Trine, *Luonteen kasvatus.* Suomennos 1903.
Loppuunmyyty.
Uskonnosta ja elämästä. 1903. Loppuunmyyty.
Teosofia ja Teosofinen Seura. 1904. Toinen painos
1906. Loppuunmyyty.
C. W. Leadbeater, *Andra sidan döden.* Ruotsinno. 1904.
Mitä on kuolema? 1904. Toinen painos 1907. Lop-
puunmyyty.
„Salainen Oppi“ ja muita kirjoituksia. 1904. Loppuun-
myyty.
Salatieteilijän sanakirja. 1905. Loppuunmyyty.

- Enkelein lankeemus.* 1907. Loppuunmyyty.
- Henkimaailman salaisuudet ja kuolemanjälkeinen elämä.*
1907. Loppuunmyyty.
- H. S. Olcottin elämäntyö.* 1907.
- Mitä on kristinusko?* 1908. Loppuunmyyty.
- Viisi esitelmää.* 1908. Loppuunmyyty.
- Uuden ajan aamunkoitteessa.* 1909. Loppuunmyyty.
- Jumalan valtakunnan salaisuudet.* 1909. Loppuunmyyty.
- Mitä on teosofia?* 1909. Toinen painos 1912. Loppuunmyyty.
- Oletko teosofi?* 1909. Loppuunmyyty.
- Veljeysaate ja pahantekijät.* 1909. Loppuunmyyty.
- Suuret uskonnot.* 1911. Toinen painos 1912. Loppuunmyyty.
- Suomen kansallishaltia.* 1913. Loppuunmyyty.
- „Hiljaisuuden ääni.”* 1913. Loppuunmyyty.
- Salatiedettä omin päin.* 1914. Loppuunmyyty.
- Palaammeko maan päälle?* 1914. Loppuunmyyty.
- Kirkonopin teosofia.* 1914. Loppuunmyyty.
- Jeesuksen salakoulu.* 1915. Toinen painos 1919.
- Teosofia hengen uskontona.* 1916.
- Kalevalan avain.* 1916. Loppuunmyyty.
- Mitä opimme sodasta ja vallankumouksesta?* 1917.
- Uusi Jumala.* 1917.
- Onko Kalevala pyhä kirja?* 1918.
- Teosofian sanoma nykyajalle.* 1919.
- Mitä jokaisen tulee tietää teosofiasta.* 1919.
- Jumala ja onni.* 1923.
- Paavali ja hänen kristinuskonsa.* 1923.
- Sananen H. P. Blavatskysta.* 1923.
- Alempi ja ylempi jooga.* 1923.
- Christosophia.* 1924.

Uudestisyntyvä Suomi. 1924.

Jos Mestareita seuraisimme. 1924.

Jälleensyntymismuisti. 1924.

Onko totuuden tieto saavutettavissa? 1924.

Ajatuksen ja käden parantava voima. 1924.

Omatunto. 1905—1907.

Tietäjä. 1908—1920.

Ruusu-Risti. 1921 —.

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TIETÄJÄ,
Viipuri.
